

Staň se spisovatelem s...

Dveře do neznáma

Zmáčkni kliku a otevři průchod
do jiného světa!

Zostaň pisarzem z...

Drzwi do nieznanego?

Staň sa spisovateľom s...

Dvere do neznáma

Stlač kľučku a otvor priechod
do iného sveta!

Postani pisac...

Vrata u nepoznato

Stisni kvaku i zaviri
u drugačiji svijet!

Sborník
vítězných prací
5. ročníku
mezinárodní
soutěže ve
tvůrčím psaní

MĚSTSKÁ
KNIHOVNA
ČESKÝ TĚŠÍN 2018

ČESKÝ TĚŠÍN
Czech Republic

CIESZYN
Poland

ROŽŇAVA
Slovakia

DARUVAR
Croatia

Sborník vítězných prací 5. ročníku
mezinárodní soutěže
ve tvůrčím psaní

Staň se spisovatelem s...

Dveře do neznáma

Zmáčkni kliku a otevři průchod do jiného světa!

Zostaň pisarzem z...

Drzwi do nieznanego

Staň sa spisovateľom s...

Dvere do neznáma

Stlač kľučku a otvor priechod do iného sveta!

Postani pisac...

Vrata u nepoznato

Stisni kvaku i zaviri u drugačiji svijet!

PARTNEŘI

Městská knihovna Český Těšín
Ostravská 67, 737 01 Český Tešín, Česká republika
www.knihovnatesin.cz

Biblioteka Miejska w Cieszynie
ul. Głęboka 15, 43-400 Cieszyn, Polsko
www.biblioteka.cieszyn.pl

Pučka knjižnica i čitaonica Daruvar
Stjepana Radića 5, 43 500 Daruvar, Chorvatsko
www.knjiznica-daruvar.hr

Gemerská knižnica Pavla Dobšinského Rožňava
Lipová 3, 048 01 Rožňava, Slovensko
www.kniznica-rv.sk

Vydavatel:

Městská knihovna Český Těšín
Redakce: Jana Galášová, Dana Zipserová
Korektury textu: Šárka Linzerová, Dana Zipserová
Obálka, grafická úprava a digitální zpracování:
František Szymczysko
Tisk: TISKÁRNA Proprint spol. s r.o. Český Těšín
23. května 2018

Český Těšín

Český Těšín

Česká republika

Vážení přátelé,

právě máte možnost začíst se do sborníku vítězných prací z 5. ročníku Mezinárodní soutěže ve tvůrčím psaní „Staň se spisovatelem s ...“. Soutěž je určena dětem do 15 let a již tradičně ji kromě Městské knihovny v Českém Těšíně pořádá také Biblioteka Miejska v Cieszyně (PL), Gemerská knižnica Pavla Dobšinského v Rožňavě (SK) a Pučka knjižnica i čitaonica v Daruvaru (HR).

Cílem autorské soutěže je napsání kvalitního textu pod vedením zkušené spisovatelky, kterou děti již dříve poznaly prostřednictvím knih v knihovně. Letošní ročník vedla pro českého partnera soutěže známá a vynikající autorka dětských knih KLÁRA SMOLÍKOVÁ.

Děti se osobně setkaly s Klárou Smolíkovou na literárním workshopu, který proběhl v Čítárně a kavárně Avion v Českém Těšíně v únoru t.r., a poté se samostatně pustily do psaní. Soutěž byla rozdělena do dvou kategorií. V té mladší (9-12 let) se zúčastnilo 22 dětí, ve starší kategorii (13-15 let) pak 46 dětí.

Vítězové soutěže se představují v tomto sborníku. Posuďte sami, jak se jim práce povedla. Ve sborníku máte možnost poznat i spisovatele z ostatních zúčastněných zemí včetně vítězných prací soutěžících. Zkusme se společně začíst do sborníku. Věřím, že nám literární práce přinesou nečekané zážitky.

Jana Galášová, ředitelka
Městská knihovna Český Těšín

Mgr. Klára Smolíková (*1974),

spisovatelka, scénářistka, lektorka a metodička. Ke svým knihám připravuje úspěšně čtenářské workshopy, vede kurzy dalšího vzdělávání pro učitele a knihovníky.

Knihy, které publikuje, jsou převážně určené dětem. Prvními čtenáři byly její děti: syn Tobiáš a dcera Jorika. Protože už povyrostly, troufá si Klára napsat taky něco pro starší čtenáře. Takovou vlašťovkou je kniha H. U. S. pro náctileté. S druhým manželem Jiřím W. Procházkou vydali Mrtvou šelmu, kterou otevírají detektivní sérii Souřadnice zločinu. Protože zjistili, že detektivní žánr zajímá i mladší čtenáře, společně o rok později napsali Zločin mezi dinosaury, po kterém brzy následoval druhý díl nazvaný Poprask v divadle kouzel. Třetí díl dětské detektivní série Tajná dvojka A + B vyšel v listopadu 2017 a jmenuje se Zbloudilá střela.

V rámci knihovnického projektu Knížka pro prvňáčka napsala knihu Knihozrouti. Pro velký ohlas vyšlo v roce 2017 volné pokračování Knihozrouti: Kam zmizela školní knihovna? Obě publikace s veselými ilustracemi Báry Buchalové povzbuzují děti ve čtení. Pro větší knihomoly je určená novinková publikace Spolkla mě knihovna.

Nejnovějším projektem je komiksová revue Bublifuk, čtvrtletník pro holky a kluky plný původních českých komiksů.

Klára Smolíková získala ocenění Zlatá stuha 2015, v anketě slovenských čtenářů a fanoušků fantastiky „Fantastická osobnost 2016“ byla vyhlášena „najfantastickejšou zahraničenou osobnosťou“ roku.

Přehled vítězů

I. kategorie

Jan Červenka	ZŠ E. Beneše, Mírové náměstí 1466, Písek
Natálie Jaworská	ZŠ a MŠ Hrabina, Pracoviště ZŠ Slezská, Český Těšín
Liliana Janíková	ZŠ a MŠ Hrabina, Pracoviště ZŠ Slezská, Český Těšín

Přehled vítězů

II. kategorie

Vojtěch Štodt	5. ZŠ Koperníkova, Třinec
Iveta Tománková	ZŠ a MŠ Masarykova, Komenského 607 Český Těšín
Lucie Boháčová	ZŠ E. Beneše, Mírové náměstí 1466, Písek

Zvláštní cena

Matěj Janík	Gymnázium Josefa Božka, Frýdecká 689/30, Český Těšín
-------------	---

Jan Červenka

ZŠ E. Beneše, Mírové náměstí 1466, Písek

Neplánovaný výlet

aneb z budoucnosti do minulosti otevírám pomyslné dveře
do neznáma

Už druhý den ležím na rozbité, křivé a vznášející se posteli. Snažím se usnout, ale nejde to. V duchu si přemítám, co jsem za dnešek stihl a co mám dokončit zítra. Musím mezigalaktickým telefonem zavolat tatkov, aby se teleportoval k nám domů a tu postel mi spravil. A nesmím zapomenout dodělat úkol z robotologie a magnetologie.

Pořád mi nejde usnout. Zkusím počítat drony, jak mě to učila mamka. 1 dron, 2 drony, 3..., 4..., 5..., 6..., 7..., 8..., 9..., konečně se mi začaly klížit oči.

Je ráno. Probudím se na křivé posteli. Už se ani nevznáší. Okolo mě je jiné šero než obvykle. Volám docela nahlas na multifunkčního robota, aby zesílil intenzitu světla. Nic se neozývá. Podívám se na můj pracovní stůl, na kterém většinou bývá mikrofonek. Není tam. A ta deska, co vždy bývala ze speciálního, nikdy nestárnoucího materiálu, teď vypadá, jako kdyby se její povrch změnil na nevzhlednou hnědočernou barvu. Pomalu a nejspíše vstávám z postele. Otevírám dvířka od šatní skříně s očekáváním přivítání dvou nerezových paží, které mě převléknou do toho, co chci. Nic. Nikdo mi nemá. Nikdo se nesnaží mě obléknout... Postoupím dál ke košilím. Nejsou tam. Jediné oblečení, co se zde skrývá, jsou nějaká stará trička a kalhoty. Naštěstí jsme před nějakým časem byli s rodiči na virtuální návštěvě v muzeu. Tyhle předpotopní kousky nám tam ukazovali jako nějakou vzácnost. Jak si to někdo mohl obléknout? Jenže teď se do toho asi budu muset obléknout já sám... A sám!

Sešel jsem po schodech do jídelny.

U stolu, co je také z nevzhledného materiálu, už seděl tatínek. Podíval se na mě a řekl: „Tak jsem tedy přijel...“

Kde to jsem? Děláte si ze mě legraci? Asi nějaká nová vizualizace. „Divný fóry?“ pomyslel jsem si. „Ale když si chcete hrát...“ Na papírovém kalendáři byla otočená stránka únor 2018... Jsem v minulosti. Ale proč? Proč já? Proč zrovna já? A proč teď?

Vlastně je tu všechno podobné tomu, co nám vyprávěla babička.

Mamka mi podává dvě nahnědlé placky namazané zvláštní bílou hmotou. Pochopil jsem, že je to moje snídaně. Chvilí si je prohlížím a zvažuji, co to všechno znamená. Když si chtějí rodiče hrát, já to nezkažím.

Sbírám odvalu. Zakouzl jsem se.

Po ústech se mi rozlévá neodolatelná opravdová chuť. Je to nekončící pocit blaha. Doma mívám jídlo v kelímku nebo malinkou tabletku s různými příchutěmi. Tuhle příchutí ale ještě neznám.

„Přidej, už musíš jít!“ popohání mě maminka.

„Ale kam?“

„Nedělej, že nevíš, za chvíli ti jede autobus do školy.“

Polkl jsem nasucho. Z vedlejšího domu už odchází několik dětí. Jdu za nimi. Nečekám, že přiletí autobus nadsvětelnou rychlostí, jak je to normální. Na zastávce stojím docela dlouho, ale něco už přijíždí. Nikoho tu neznám. S nedůvěrou vstupují do plechového čehosi. Hledám si místo, kde je volno. Ano, tady u okna to bude nejlepší. Autobus se pomalu rozjíždí. Snažím se pozorovat tu nezvyklou krajinu, plnou podivných domů a neznámých lidí. Všichni někam chodí nebo jedou.

Cesta je asi nekonečná. Pomalu se mi začínají klížit oči. Usnul jsem.

Ze spánku mě vytrhuje zatřesení. Za rameno mě drží chladná ruka a hlas robotického pomocníka naší rodiny a neúprosně mě nutí vstát z postele.

Byl to jen sen? Jsem doma?

Jsem doma.

Proč mám ale na sobě to staré oblečení? ...

Natálie Jaworská

ZŠ a MŠ Hrabina, Pracoviště ZŠ Slezská, Český Těšín

Tajemná kůlna

Ahoj, jmenuji se Jully a budu Vám vyprávět příběh, který se mi stal na chalupě u dědy. Byl sychravý listopadový podvečer, venku se stmívalo a vítr lomcoval s okenicemi. Byla jsem sama doma, protože děda šel zkontrolovat hřbitov, kde pracoval jako hrobník.

„Bum! Bác! Třísk! Křáp! Ach!“ ozývalo se z kůlny, do které mi děda zakázal chodit. Netušila jsem proč, ale nikdy mi to nevadilo. Ale jen do dnešního dne, kdy jsem zůstala sama na chalupě a rozhodla se vkročit do tajemné kůlny, odkud se linuly prapodivné zvuky. Uvažovala jsem nad tím, co když je to jenom kočka, která honí myš, někdo zraněný, nebo dokonce zloděj? Chodila jsem stále sem a tam a zvědavost byla silnější a silnější. Moc jsem chtěla dovnitř. Bála jsem se, ale hlavně jsem nechtěla porušit děde

kův zákaz. Konečně jsem se rozhodla a roztřesenou rukou sáhla na kliku dveří. Říká se přece „risk je zisk“. Pootevřela jsem staré rezavé dveře, které mne mocnou silou vtáhly dovnitř. Nestačila jsem se divit...

Okamžitě jsem zjistila, že jsem se ocitla v polovině druhé světové války. Ve škole jsme si o ní zrovna povídali. Paní učitelka nám sice říkala, že to bylo utrpení, ale že to bylo tak šílené, by mne ani ve snu nenapadlo. Rozhlédla jsem se kolem sebe, všude plno krve, mrtvol a pohledy zoufalých lidí. Konec rozjímání. Nastává panika. V hlavě se mi honí milióny myšlenek. „Co když pode mnou vybuchne nějaká bomba? Jak se dostanu domů? Co tady budu dělat?“ Bylo to zoufalé. Jako 12 letá dívka jsem netušila, co si počít. „Jully, Jully, Jully!!“ uslyšela jsem a zároveň rozpoznala hlas mého dědy, který ve válce bojoval. Já na něho začala také volat. Po půl hodiny vzájemného volání a hledání jsme se našli. Objala jsem dědu a vše mu vysvětlila. Chvilí se sice na mě hněval, ale potom pochopil. Ptala jsem se, co to jsou za teleportovací dveře. Lezlo to z něj jak z chlupaté deky, ale nakonec mi řekl, že to jsou dveře do neznáma.

Netuším, co vše může být za nimi ukryto, ale těším se na další dobrodružství. Miluji dějepis, tak snad příště v některé z dalších dědečkových vzpomínek.

Liliana Janíková

ZŠ a MŠ Hrabina, Pracoviště ZŠ Slezská, Český Těšín

Dveře do neznáma - Zakázané dveře

Konečně jedeme. Už se nemůžu dočkat, až uvidím naše táborové chatky. Po chvíli je zahlédnu za několika stromy. Snad budou takové, jak jsem si je představovala.

Byly. A první den na táboře byl taky podle očekávání. Plný vybalování a ukládání věcí. Po obědě nás čekaly různé hry. Večer jsme si udělali táborák a opékali párky. Všichni seděli kolem ohně a užívali si jeho teplo i vůni. Z přikládání dřeva jsme ale byli špinaví jako prasátka. Došly nám ale ubrousky, tak jsem neváhala a ztemnělým táborem šla pro ně do jídelny.

Když jsem vešla do místnosti, posvítila jsem si baterkou. V jejím světle jsem zahlédla dveře. Nepamatovala jsem si, že bych si jich při obědě všimla. Byla na nich cedulka s nápisem „PŘÍSNÝ ZÁKAZ VSTUPU“. Tu jsem zbystřila. Za dveřmi se ozývalo jakési praskání, dokonce cinkání a jemná melodie. Byla jsem úplně zmatená, ale hlodala ve mně zvědavost. Chtěla jsem dveře otevřít, aspoň skulinkou zahlédnout, co se za nimi skrývá...

Neudělala jsem to. Nechtěla jsem porušit zákaz a hlavně jsem se bála. Radši jsem popadla ubrousky a rychle běžela zpátky za ostatními. Kamarádka se ptala, proč jsem tak vystrašená, ale já jí nic neřekla. Myslela by si o mně, že jsem blázen.

Po desáté hodině jsme si šli všichni lehnout a ještě si chvíli povídat. Já jsem ale nemohla přestat myslet na to jedno, na neznámé dveře. Chtěla jsem vědět, co je za nimi. V noci jsem špatně spala, stále jsem se probouzela, dveře se mi vkrádaly do snů. Nad ránem, už s trochu rozednívalo, jsem to nevydržela. Musím odhalit to tajemství.

Věděla jsem, že nebudu mít pokoj, dokud záhadu neprozkoumám. A tak jsem vyrazila na průzkum. Tábor ještě spal, nikoho jsem nezahlédla. Vešla jsme do jídelny. A zase ty podivné zvuky. Všechno zmizelo, jen já stála uprostřed místnosti, poslouchala zvláštní melodii, a i když ji rušilo jemné praskání, jako by píseň někdo pouštěl ze staré gramofonové desky, byla krásná. Uklidňující. V tu chvíli jsem zapomněla na všechny

své starosti. Cvak...

Ticho. Sklouzla jsem světlem baterky po stěně, kde jsem včera objevila ony tajemné dveře. Viděla jsem jen holou dřevěnou stěnu. Dveře zmizely.

Už je nikdy neotevřu.

II. kategorie 13-15 let

Vojtěch Štodt

5. ZŠ Koperníkova, Třinec

Dveře do neznáma

PŘÍCHOD

Joe Generic žil jako každý jiný Joe. Ráno vstal, strávil 2 hodiny na internetu, nasnídal se, byl chvíli na internetu, umyl si zuby, naposledy se podíval na internet a šel na metro. Zatímco se bavil myšlenkami o svém nudném životě, sjel po eskalátorech dolů. Do své cílové stanice pražského metra linky F dojel již téměř prázdnou soupravou. Joe vystoupil na Teleportišti...

Joe se převlékl a s kávou z automatu se vydal ke svému místu. Vešel do místnosti 6-27V a přihlásil se do systému. Místo klasického „DOBŘE JITRO ZAMĚSTNANČE JOE GENERICU“ se ozvalo „UPDATE SYSTÉMU WINDOWS 27, PROSÍM VYČKEJTE“.

Systém aktualizován. Joe se pokusil zapnout teleportátor. „Zvláštní stroj“, zamumlal, „vypadá jako dveře z Ikey“. Je takto navržený, aby to přicházející turisty uklidnilo od osudu, který je brzy čeká. Teleportátor vás totiž rozloží na atomy a vaši přesnou kopii složí na jiném místě, což vás prakticky zabije a kopie nejste vy. Nebo jste? Kdo ví.

Joe si sáhl na kapsu, ale ucítil pouze příjemnou látku své uniformy. Kde je klíč? V duchu se probodnul. Zapomněl pracovní klíče na stole. Jak měl teď nastartovat? Joe dlouho nepřemýšlel a doslova vyrval náhodné kabely z teleportátoru ven.

Dříve než do místnosti vstoupil první cestující dne, byly kabely na svých místech.

ODCHOD

Joe se probudil. Byla mu zima. Po tváři ho poplácala nějaká žena. „Dobrý den pane, máte doklady?“ Joe se na ni nechápavě podíval. „Aha, asi jste se teleportoval poprvé. Jsem Jane . Dovolte mi, abych Vás přivítala na vesmírné lodi Rossa AM-S, dnes je 26. květen roku 2176.

Joe se zděsil. „COŽE???” Jane otevřela Joeovy doklady z roku 2056!!! “Podle mne jste cestoval časem pane Genericu. Nemanipuloval někdo s kabely teleportéru? To je jediné vysvětlení, propojení kontaktu A199 s K488! Je mi to moc líto, nijak se nelze vrátit v čase, ale mohu vás vzít na Mars, letím tam, tedy pokud vám to nebude vadit...” Jane se zlehka dotkla Joeovy ruky...

Joe Generic, který se ztratil 26. května 2056, byl v práci prohlášen za mrtvého. Tělo se nikdy nenašlo.

Nikdo netušil, že bezvýznamný celník přežije 250 let. A to všechno kvůli těm dveřím! Nebo kvůli té aktualizaci? Joe o tom s Jane často přemýšlel...

Iveta Tománková

ZŠ a MŠ Masarykova, Komenského 607 Český Těšín

Dveře do neznáma

Žiju s tátou a babičkou v malém městečku u pobřeží v Kalifornii. Bohužel nejsme jedna z těch šťastných rodin, kde se táta a máma vroucně milují. Stále nechápu, jak nás mohla máma opustit. Vždyť se přece říká, že mateřská láska je nejsilnější. Zřejmě to u některých neplatí.

Když jsem jednou jel na moje oblíbené místo u moře, moje myšlenky se hemžily jedna přes druhou. Vzpomněl jsem si na minulou středu, kdy jsem slavil narozeniny a táta mi dal motorku. Moje radost se nedala popsat. Po motorce sním už dlouho. A teď, když na ní sedím a projíždím městem, jako by všechny starosti odplavaly a v krvi koluje jen adrenalin. Když jsem už byl skoro na místě, moje brzdy před zatáčkou nestihly zabrzdit a já pomalu padal dolů. S hrůzou jsem se snažil chytit něčeho,

pokud však jste něco podobného zažili, což je velmi nepravděpodobné, víte, že padáte a stále se přibližujete k cestě s nápisem: konec života. Svůj konec jsem taky čekal, nechtěl jsem umřít tak mladý. Pak přišel tvrdý dopad na tvrdou chladnou zem. Každou chvíli jsem očekával smrt, když jsem se ocitl v nějakém městě?! Přece to není možné! A pak jsem si začal všimnout detailů. Celé město leželo ve vlně prachu a všeho bylo pět. Pět dveří, pět oken až na jeden dům, ve kterém byly pouze jedny dveře a i přes kupu prachu dveře slabě svítily a blikaly. Musel jsem jít blíž. Cítil jsem pocit nebezpečí a strachu, co je za těmi dveřmi. Když jsem se ocitl skoro u nich, samy se otevřely jako v nějakých hororových filmech. Když jsem ale vstoupil, popadl mě pocit závratí a najednou jsem byl úplně jinde. Vypadalo to jako nějaká bitva. Bojující vypadali jako lidé, a přesto měli od lidí hodně daleko. Bojovali každý s každým. Pomalu jsem si začínal myslet, že jsem se dočista zbláznil. Všechno to vyvrcholilo, když se ke mně někdo blížil. Cítil jsem se tak paralyzovaně a nemohl jsem se ani pohnout. Chci už hlavně vypadnout z toho šíleného místa. Ale nemohl jsem ovlivnit muže stále blížícího ke mně s napřáhnutou dýkou. V hlavě jsem si uvědomil, že mě chce opravdu zabít. V jeho očích se neobjevovala absolutně žádná lítost ani soucit. Na poslední chvíli jsem stihl uhnout, ale stejně mě dýka nepatrně škrábla na rameni. Moje rameno bylo jako v ohni. Když se v tom najednou objevila nějaká žena. Někoho mi hrozně připomínala. I přes tmavé ošuntělé šaty a s vráscitým obličejem z ní něco povědomého vyzařovalo. Vůbec jsem tu ženu nepoznával, ale přesto jsem cítil, jako bych ji znal. Jako jediná mi vůbec do tohoto místa neseseděla. Mlčky jsme se navzájem prohlíželi. Spustil jsem sadu otázek, které jsem už držel v sobě moc dlouho. „Kde to jsem? A jak jsem se sem dostal? A kdo jste vy?“ mezitím, co jsem mluvil, žena zkoprněla. „Odkud ses naučil tarejsky? Je to velmi vzácná řeč a takhle v minulosti mluvil jenom...“ v tom nejpodstatnějším okamžiku přestala mluvit. „Co? Jak to, že mám pocit, že vás odněkud znám? A o čem to tu mluvíte?“ žena pokračovala v tom rozhovoru: „Víš... Chápu, že hodně věcí nechápeš a máme málo času. Tahle planeta už dlouho nevydrží. Lidi si dlouhá léta mysleli, že to, co ji zničí, bude nějaká katastrofa, třeba zaplaví celý povrch popel ze sopek a všichni zemřeme. Byla spousta teorií. a přitom to, co je zničí, jsou oni sami. A ty jsi právě mluvil velmi vzácným jazykem, kterým mluví jenom lidé jako jsem... já. Víš. Určitě tomu, co teď řeknu, nebudeš věřit, ale

věř, že kdybych něco mohla změnit, bylo by to právě tohle. Já jsem tvoje matka. S tvým otcem jsem se seznámila před dvaceti lety, kdy jsme se do sebe zamilovali. Bylo to nemožné být spolu. Abys tomu rozuměl, země není jediné místo pro život. Vesmír je na to příliš velký. Každá planeta má svou bytost, která ji chrání a provází ji až do konce. A ty...“ nedozvěděl jsem se, co už mi ta žena nebo moje matka, nebo kdo to byl, chtěla říct. Nevím, jaká uplynula doba od tohoto ztřeštěného okamžiku, ale byl jsem zase vzhůru. Ležel jsem a první, co jsem cítil, když jsem se probudil, byl ostrý dezinfekční pach, uviděl jsem sestru, která mi popsala moji nehodu, kterou jsem měl a já si oddech, že to byl pouhý sen. Ale nevyjasněnou záhadou byl škrábanec na mém rameni na stejném místě, kde podivný muž bodnul. Ale myslím, že se to dá vysvětlit jedinec obrovskou náhodou. Protože tohle realita být nemohla.

Lucie Boháčová

ZŠ E. Beneše, Mírové náměstí 1466, Písek

Dveře

Každý den, spíš večer, otevírám dveře do mnoha světů, jiných, neprobádaných a neobjevených. Většinou chci, aby tyto dveře šly otevřít, ale někdy nejdou, i když bych si to moc přála. Nikdy si nemůžu vybrat, co chci, aby bylo za dveřmi, vždy vcházím do neznáma.

Je to tu, vidím několikery dveře, jedny jsou bílé a svítí z nich světlo, druhé jsou černé, když je pootevřu, vidím pouze tmu. Raději vstoupím do bílých dveří, pozoruji mraky, nebe, stojím na nějakém průhledném skle, shlédnu dolů, podívám se nahoru, všude je to stejné, nikde žádná změna, stále mraky a obloha. Otočím se, chci jít pryč, ale dveře tu už nejsou. Začne pode mnou praskat sklo, nemůžu nic dělat, utíkat nejde. KRŮP! Padám velkou rychlostí, nikde to nekončí, žádná země. ŽBLUŇK... Jsem ve vodě, možná nějaký oceán, všude plavou krásné ryby, o takových jsme se ve škole nikdy neučili. Je tu nekonečně mnoho barev, neumím je ani pojmenovat. Je to nádhera, jsem tak hluboko a ani nepotřebuji dýchací přístroj, zvládnou dýchat pod vodou. To jsem si vždy přála, užívám si to tu, možná že jsem viděla mořskou pannu, jsem to já?...Nevím.... Začínám se dusit, co? Co se děje? Snažím se vyplavat na hladinu, ale nemá to konce.

Už nemám kyslík a padám ke dnu, zavírají se mi oči a stále padám, dopadnu na dno. Otevřu oči, už mohu zase dýchat... Ohlédnu se kolem, ale nejsem pod vodou, stojím před třídou u tabule a celá se třesu, ve třídě sedí moji kamarádi, jsou nějací divní, všichni se na mě usmívají a pomáhají mi z lavice, co mám říct, abych na nic nezapomněla.. Povídám totiž z paměti cosi o oceánech a životě v nich. „Tak tohle je hodně divný.“ Paní učitelka se směje a něco mi vesele zapisuje do žákovské knížky, snad to není nic špatného, bojím se, jsem nervozní, udělalo se mi špatně a omdlím. HLÁŠENÍ!! „Pozor, prolétáme atmosférou.“ Probudím se, jsem navlečená v nějakém bílém obleku, začnu se smát, všichni lidé kolem mě létají, rozepnu si pásy a začnu se vznášet také. Doletím za starým pánem, který jako jediný sedí, nesměje se a soustředí se, zeptám se ho: „Kde to jsme?“ Podivný pán se zasměje a řekne: „No, teď momentálně prolétáme kolem Merkuru“.

Všechno se roztřepe a něco tu začne nahlas pípat. CRRRRRR! Otevřu oči a stojí nade mnou moje maminka a povykuje: „Vzbuď se, přijdeš pozdě“. Jsem schopná se jen zeptat: „A kam? Kam pozdě? Co?“ Pomalu, ale jistě zjišťuji, že ležím ve své posteli, ve svém světě. Dveře do toho světa se mi otevírají, každý den ráno. Jojo, toto je ten můj svět, do kterého pouze já pouštím bytosti, které chci, kterým můžu věřit a nezradí mě. A zamykám je před falešnými.

Často mi kamarádi říkají, že jsem uzavřená a s nikým se nebavím, ale není to tak, je to tím, že jsem vám neotevřela dveře do svého světa.

Zvláštní cena

Matěj Janík

Gymnázium Josefa Božka, Frýdecká 689/30, Český Těšín

Dveře do neznáma

Paprsky bledého, avšak vytrvalého slunce vpouštějí jasno do zahrady našich myslí. Světlo krouží a hledá si cestu mezi Touhou a Strachem, dvěma stromy, které se tyčí jako dva sloupy směrem k nebesům. Zde, uvnitř vlastních jistot, obklopen falešnou krásou, sedí člověk. Sní o ba-

revných květinách a sytě modrém nebi, jež chrání onen zářivý svět. Sní o všem, co nyní tvoří jeho život a o co by tak nerad přišel.

Jeho zahrada není nekonečná. Železný plot určuje pevné hranice, které není v silách člověka překročit. Z myšlenkového světa vede pouze jedna cesta, a to skrze bránu, tvořenou našimi dvěma stromy. Dveře, pevně vsazené mezi ně, otevírají cestu do neznáma. Večer co večer halí se tmou, ráno vypadají ospale, však stále vyzývavě hledí na člověka.

Ten si jich zatím nevšímá; raději se s chutí zakousne do rudého plodu, jež ukradl jabloni. Roste jich tu spousta – kam až oko dohlédne, všude samá jabloň. Touha a Strach zde působí jako zjevení, čím dál častěji přitahující pozornost. Pozornost toho, co doteď žil jen ze svých jistot.

Vše začíná zvědavostí a zvědavost vše také ukončí. I proto náš člověk za krátkou chvíli hypnotizuje Touhu a nenápadně, snad aby nezapřel své přesvědčení, se k ní přibližuje. Netuší, co dveře skrývají; trhne hlavou směrem ke Strachu. Poté se ohlédne zpět a zře tu krásu. Starou známou krásu. Na okamžik se zasní, jenže poté si vybaví chuť jablka, která se mu nyní jeví jako nahořklá. Teď už nemyslí na to, co má za sebou, a plně se soustředí na bránu. Neví, co přesně chce, a přitom ví přesně, co chce. *Změnu.* Otevře dveře a vstoupí... *Tam.*

Ten člověk, jenž opustil zahradu své mysli, se dostal *Jinam.* Opustil strach a nechal se vést touhou *Někam.* Je na vás, zda jeho cestu následujete.

Cieszyn

Cieszyn

Poland

Dokąd zaprowadzą nas ścieżki dziecięcej fantazji? Takie pytanie zadaliśmy sobie ogłaszając V edycję Międzynarodowego Konkursu Literackiego z cyklu Zostań pisarzem z... pt. „Drzwi do nieznanego”? Czym zaskoczą nas tym razem młodzi adepci pióra i czy poradzą sobie z niełatwym literackim zadaniem?

Tytułowe drzwi otwały się szeroko i przyjaźnie, ukazując nam nieograniczony świat wyobraźni najmłodszych. Obszar wypełniony niebanalnymi postaciami, dziwnymi stworzeniami i magicznymi przedmiotami. Krainę zbudowaną z ciekawych miejsc i umieszczoną w czasie utkanym z wyjątkowych zdarzeń i chwil. Czasami inaczej - drzwi stawały się dla autorów prac miejscem przejścia, przemiany, zapisem ważnego momentu w życiu. Zerkając przez uchylone „wrota” śledziliśmy dylematy i rozterki młodych ludzi.

Zachęcamy do uważnej lektury nagrodzonych prac młodych pisarzy, którzy śmiało i z ufnością zaprosili nas do fascynującej przestrzeni swoich myśli, pragnień i marzeń.

Miłego czytania!

Izabela Kula, dyrektor
Biblioteka Miejska w Cieszynie

Przegląd zwycięzców

I. kategoria

Tola Glajcar	Szkoła Podstawowa Towarzystwa Ewangelickiego w Cieszynie
Emilia Żesławska	Szkoła Podstawowa im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach
Zofia Wieja	Alternatywna Szkoła Podstawowa w Cieszynie

Przegląd zwycięzców

II. kategoria

Sabina Morcinek	Szkoła Podstawowa im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach
Amelia Zawada	Szkoła Podstawowa nr 3 w Cieszynie
Zuzanna Franek	Szkoła Podstawowa w Ochabach

I. kategoria

Tola Glajcar

Szkoła Podstawowa Towarzystwa Ewangelickiego w Cieszynie

Starcie w Dolinie Dusz

Obudziłem się w ciemnościach. Czułem się niczym ptak uwięziony w klatce. Nie miałem pojęcia, dokąd się udać, ponieważ zewsząd ogarniała mnie szarość. Kilometry mroku. Tym razem moje nadnaturalne zdolności na nic nie mogły się przydać. Kompletna cisza. Podnosząc się z ziemi poczułem tępy ból w prawej nodze. Przez umysł przemknęło mi wspomnienie pobytu w szpitalu na ostrym dyżurze. Próbując zdobyć uznanie kolegów spadłem wtedy z drabinki. Ostrożnie zbadałem grunt przed położeniem na nim rannej nogi. Nic się nie wydarzyło. Ruszyłem z miejsca, krok za krokiem. Moje wycieńczone kończyny odmawiały posłuszeństwa. Potykałem się, przewracałem, wstawałem i ponownie parłem naprzód. Po minutach, godzinach, a może nawet dobie moim oczom

ukazały się drzwi. Zdawałem sobie sprawę, że prawdopodobnie jest to efekt zmęczenia, ale z każdym kolejnym krokiem nabierałem pewności, że to jednak nie iluzja. Drzwi były masywne, wykonane z dębowych desek. Pokrywała je czerwona farba, miejscami zdrapana, z widocznymi śladami upływającego czasu. Klamka wyglądała na starą i zardzewiałą. Całą siłą woli, która mi pozostała, zmusiłem swój umysł do podniesienia drżącej dłoni i położenia jej na klamce. Moje palce mocno zacisnęły się wokół niej. W dotyku całkowicie kontrastowała ze swoim wyglądem. Miękką jak chmura i lepka jak wata cukrowa. Tak, wata to chyba najtrafniejsze określenie jej struktury. Delikatnie spróbowałem otworzyć to tajemnicze przejście i wtedy wydarzyło się coś zupełnie niespodziewanego. Klamka nagle wyparowała, a moje jedyne wyjście zapadło się pod ziemię. I to dosłownie. Zakręciło mi się w głowie i poczułem, że powoli tracę świadomość. Dryfując między snem a jawą, ostatkiem sił uchyliłem powieki i z niedowierzaniem stwierdziłem, że nie jestem w ciemnym więzieniu. Tym razem ujrzałem powoli blaknącą ludzką sylwetkę. Coś zimnego i ostrego dotknęło mojej szyi zmuszając do wypuszczenia ostatnich pęcherzyków powietrza. Ostatni wydech i po raz kolejny pochłonął mnie mrok.

Na imię mi Theo. Nie jestem zwyczajnym trzynastolatkiem. Moja rodzina zastępcza należy do typowych przedstawicieli klasy średniej. Mama jest prawnikiem, a tata opiekuje się moją przybraną siostrą w domu. Żaden z nich nigdy nie przejawiał dziwnych objawów. Ja- wręcz przeciwnie. Od trzeciego roku życia jestem postrzegany przez innych jako dziwadło. Nie mam przyjaciół, a w domu od zawsze miałem wrażenie, że nikt mnie nie rozumie i do nich nie pasuję. Mając lat dziesięć odkryłem, że mam dosyć osobliwe zdolności- zacząłem słyszeć głosy w głowie. Myślałem, że zwariowałem. Rodzice za nic nie chcieli mi uwierzyć. I tak przez kolejny rok stopniowo zdawałem sobie sprawę, że nie są to „byłe jakie” głosy. To były myśli wszystkich ludzi wokół mnie. Pewnego dnia przyśnił mi się bardzo dziwny sen...

I tak po godzinach błądzenia po omacku, przechodząc przez próg drzwi pokrytych złuszczoną, czerwoną farbą dotarłem w miejsce absolutnie wyjątkowe. Trafiają tu osoby wybitnie uzdolnione. Każdy posiada inną „moc”. Jedni zdolność telepatii lub telekinezy, inni przewidywania przyszłości. Każdy jest niepowtarzalny. Kiedy dotarłem do tego miejsca

powiedziano mi, że nosi ono nazwę „Valley of Souls” („Dolina Dusz”). Od kilkuset lat odbywają się tutaj rozgrywki, od których zależy bezpieczeństwo miasta. Raz na sto lat na tym niezwykłym terenie wybierane są dwie osoby, które rozegrać mają trzy rundy z istotami, o których nigdy nawet nam się nie śniło. Są to często boje na śmierć i życie, ponieważ przegrana oznacza unicestwienie wszystkich tutejszych mieszkańców. Graczami nie są przypadkowe osoby, lecz te- wybrane przez pulę śmierci. Może to być każdy mający od dwunastu do osiemnastu lat. Wybór zawsze jest duży, ponieważ trafiają tutaj zwykle nastolatki. Pierwszą rundą jest gra w karty, a konkretniej w brydża. Dwie kolejne urządzają goście i dla pozostałych są one tajemnicą. Mentorzy uprzedzili mnie, że mogą one być rozgrywane w odległych mi rzeczywistościach. Dzień, w którym wybierani są uczestnicy i odbywa się uroczyste otwarcie, nazywany jest „Świętem Licytacji”. Powiedziano mi, że od mojego przybycia pozostały jeszcze trzy dni do rozpoczęcia rozgrywek. W tym czasie nauczono mnie podstawowych zasad oraz samej gry. Okazało się, że bardzo szybko wszystko zrozumiałem, ale po części była to również zasługa mojej zdolności czytania w myślach. To, czego nie potrafili wyjaśnić moi mentorzy, wyczytywałem po prostu z ich umysłu.

Trzeciego dnia wszyscy mieszkańcy Valley of Souls zgromadzili się na rynku pokrytym kartami używanymi do gry w brydża. Były tutaj piki, kiery, karo oraz trefle, które nauczyłem się rozróżniać podczas moich lekcji. Efekt był zaskakujący, rzekłbym nawet, że przyprowadził mnie o ból głowy. Kolory oraz figury zlewały mi się w jedno. Na środku rynku umiejscowione było podium, na którym stała szklana kula z setkami zwiniętych karteczek. Byłem szczerze ciekaw jak wygląda taka rozgrzywka i za nic nie podejrzewałem, że za kilka chwil to właśnie ja zostanę wylosowany. Jednak tak się właśnie stało. Jeden z organizatorów sięgnął do puli i zanim zdążył odczytać moje imię zauważyłem jeszcze, że miał grube, ropuchowate palce. Wszyscy obecni wstrzymali oddech, a mężczyzna głośno wykrzyknął moje imię. Stałem w miejscu jak sparaliżowany. „Theo Martin” - rozległy się szepty. A któż to taki? Nie byłem zaskoczony, że nikt mnie nie znał, ponieważ w końcu byłem nowy. Podeszła do mnie moja dawna mentorka i nie musiałem usłyszeć jej myśli, by wiedzieć, że jest przerażona. Do mnie najwyraźniej to jeszcze nie dotarło, bo po chwili ruszyłem w stronę podium. Krok za krokiem, oddech za oddechem.

Wszedłem po stopniach na twarde parkiet, a chłopak o grubych palcach nieco zażenowany uściśnął moją dłoń, po czym rozpoczął kolejne losowanie. Ponownie sięgnął do szklanej kuli i wyciągnął następną zwiniętą karteczkę. Moim partnerem okazała się być dziewczyna o płomienist rudych włosach. „Lucy Walker”. Prawdopodobnie była to moja rówieśniczka. Zanim ktokolwiek zdążył powtórzyć jej imię, stanowczo weszła po schodach na podium. Jej rzucające się w oczy włosy powiewały lekko z każdym podmuchem wiatru. Pozostali organizatorzy podeszli do nas, by wyjaśnić szczegółowo zasady, a tłumowi stojącemu na rynku kazano zająć miejsca. Gra miała się odbyć szybko i sprawnie. Spytali się o nasze zdolności, a odpowiedzi chyba nieco podniosły ich na duchu. W końcu nieczęsto spotyka się chłopaka czytającego w myślach oraz dziewczynę z mocą telepatii. Miałem problem ze zrozumieniem wskazówek organizatorów, ponieważ moją uwagę przykuły postacie w pelerynach czarnych jak smoła. Zjawili się pierwsi goście. Z tłumu wystąpiła wysoka istota, której twarz przykrywał całkowicie kaptur. Chyba unosiła się lekko w powietrzu. Potem przybyli drudzy goście wyglądający dosyć groźnie. Jeśli wzrok mnie nie mylił, zaliczały się do nich wszystkie dotąd mi znane postacie nadprzyrodzone, a nawet te, których nigdy w życiu nie widziałem. Wszyscy reprezentanci wyszli na środek, gdzie karty do rundy pierwszej były już rozdane. Dzięki naszym umiejętnościom szybko sobie poradziliśmy zyskując tym samym uznanie widowni. Wściekli przeciwnicy zarządzili szybkie przejście do rundy drugiej. Postać w pelerynie wyciągnęła fiolkę z zielonym płynem i wylała zawartość na nasze karty. Efekt był natychmiastowy. Po chwili znowu dryfowałem między snem a jawą. Tym razem wraz z Lucy przeszliśmy przez drzwi gęsto zarośnięte bluszczem. Klamka w dotyku przypominała ciało węża. Organizatorzy uprzedzali nas o takim potoczeniu się zdarzeń. Staliśmy w pokoju białym jak szpitalna sala, a przed nami wił się ogromny wąż pokryty zielono-granatowymi łuskami, z ogonem dużym jak jeden roślący mężczyzna. Nie miałem problemu z odczytywaniem myśli zwierząt, więc od razu zorientowałem się, że aby przejść musimy udzielić odpowiedzi na zadaną wcześniej zagadkę. Brzmiała ona następująco: „Każdy z nas to ma, ale nikt nie może stracić”. Jako mieszkaniec Doliny Dusz znałem odpowiedź i- gdy odpowiedziałem „dusza”- wąż zasyczał wściekle po raz ostatni i zniknął. Usłyszałem za sobą kroki i- zanim zdążyłem zareagować- istota krocząca w naszą stronę

zatrzymała się i upuściła to, co trzymała w ręku. Ów tajemniczy przedmiot okazał się być zapaloną świecą. Wszystko momentalnie stanęło w ogniu. Charakterystyczne włosy mojej kompanki straciły na wartości, ponieważ niczym się teraz nie wyróżniały. Płomienie były wszędzie, jednak w moich żyłach płonął ogień innego rodzaju. Adrenalina. Pod wpływem impulsu skoczyłem w żar i kolejny raz dryfowałem między snem a jawą. Miałem nadzieję, że ostatni. Ocknąłem się na świeżo skoszonej trawie z daleka słysząc szum fal leniwie rozbijających się o skaliste wybrzeże. Z bliska dochodził przyspieszony oddech Lucy. Ignorując protesty wycieńczonych mięśni podniosłem się z ziemi i ostrożnie podszedłem do dziewczyny. Nie ruszała się, ale jej serce nadal biło. Chciałem sprawdzić jak poważnie jest ranna, ale w tym samym momencie usłyszałem wystrzał z broni. Kula trafiła tam, gdzie miała - prosto w moje serce. Krztusząc się krwią osunąłem się powoli na ziemię i ostatni raz wypuściłem powietrze.

Leżałam na ziemi, gdy Theo odzyskał przytomność. Leżałam nadal, gdy do mnie podchodził. Leżałam, gdy rozległ się wystrzał z pistoletu. Leżałam nawet, gdy mój towarzysz ostatni raz zaczerpnął powietrza. Jestem potworem. Wiedziałam, że oprócz nas w lesie stoi jeszcze jedna osoba. Nic nie powiedziałam. Tym sposobem przyczyniłam się do śmierci mojego kompana. Obydwoje przegraliśmy, a teraz wszyscy mieszkańcy Doliny Dusz mieli umrzeć. Ja również. Poderwałam się z podłoża i pobiegłam w stronę lasu. Zdezorientowany łowca myśląc chyba, że skoczyłam z klifu do morza zabrał martwego Theo i zaczął powoli odchodzić w przeciwnym kierunku. Przez ułamek sekundy widziałam szeroko otwarte oczy mojego towarzysza. Martwe oczy - jak u szmacianej lalki. I to przeze mnie. Czując coraz większe wyrzuty sumienia otarłam łzy i zasyłam się w lesie, z którego już nigdy nie miałam powrócić.

Emilia Żesławska

Szkoła Podstawowa im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach

Kraina Wiecznej Nocy

Dawno, dawno temu, za dwoma rzekami, za lasami i pięcioma górami w bardzo wysokich górach istniała ponura, zaczarowana kraina. Był to świat, gdzie w większości panowała noc z wyjątkiem trzech dni w roku,

kiedy na niebie pojawiało się słońce. Ponadto dodatkowym źródłem światła tej krainy był księżyc w pełni. Wszyscy, którzy o niej wiedzieli, nazywali ją Krainą Wiecznej Nocy. Życie ludzi w tym miejscu wydawało się czymś niemożliwym. Wszędzie białe i zimno, powietrze rześkie, a wręcz lodowate. Wokół panowała cisza. Góry i drzewa pokryte białym puchem, który świecił najróżniejszymi kolorami niczym gwiazdy na ciemnym niebie, wiecznie zamarznięta rzeka i tylko w paru miejscach widoczna była woda. Góry, ze wszystkich stron otoczone potężnymi drzewami, z daleka wyglądały jak straszne olbrzymy pilnujące swoich terenów. Nikt z ludzi z własnej woli nie wyruszyłby w te dzikie strony. Czasami można było tam spostrzec jedynie stada wygłodniałych wilków poszukujących swojej ofiary.

Jednak na stromym zboczu, porośniętym gęstym i ciemnym lasem, w oddali migąło małe, ledwo widoczne światełko. Było ono jak gwiazdka, która prowadziła w ciemności do małej drewnianej chatki pokrytej mchem. Chatka ta była całkowicie zakryta przez gęste krzaki i miała jedno małe, okrągłe okienko, przez które można było spoglądać na świat.

W tym małym domku mieszkała dziewczynka o imieniu Bella wraz ze swoim starym dziadkiem. Bella miała trzynaście lat. Promieniała tajemniczym, nieziemskim blaskiem. Jej włosy były czarne niczym heban, a zielone oczy zawsze się uśmiechały. Jej jasną twarz pokrywały złociste piegi tworzące tajemniczy wzór przypominający gwiazdy. Była jak na swój wiek bardzo mądrym i wyjątkowym dzieckiem. Miała magiczne zdolności. Potrafiła dostrzegać u innych żyjących istot to, czego pozostali nie widzieli. Co tych dwoje ludzi sprowadziło w tamte odległe i niebezpieczne strony?

Otóż zostali wygnani przez Dżangawodza plemienia Dżanganów, do którego kiedyś należeli i osiedlili się w tym opustoszałym miejscu. Lud ten zamieszkiwał krainę leżącą w niższych partiach gór. Miejsce to nazywano Krainą Lśniących Wód. Istoty tam żyjące nie były zbyt urodziwe. Cechowały się długimi rękoma, dużymi dłońmi i krótkimi nogami. Ostre słońce spaliło ich twarze, które były ciemne i przypominały czarny węgiel. Włosy pod wpływem słońca całkowicie wyjaśniały, aż stały się prawie białe. Jednak ich wielkie ręce pomagały im zdobywać pożywienie. Tubylcy zajmowali się głównie łowieniem ryb. Było tam wiele rwących strumy-

ków, błyszczących stawów i jezior, a ryby były im potrzebne do życia. Każdy Dżanganin wypijał codziennie wywar zwany „messa” sporządzony z łusek świeżo złowionych ryb. Miał on zapewnić im zdrowie przez długie lata. W Krainie Lśniących Wód nie zawsze panowała zgoda. Czasami dochodziło między Dżanganami do kłótni, które wybuchały, gdy tylko ktoś wyłowił więcej ryb i dzięki temu miał więcej „messa” dla swojej rodziny.

Mieszkańcy przekazywali sobie z pokolenia na pokolenie legendę o kobiecie, która miała zmienić ich życie. Nikt natomiast nie wiedział, czy będzie to dla nich dobra czy zła zmiana. W tej opowieści kobieta miała niezwykle urodę i nosiła na swoim ciele znaki podobne do gwiazd. Dżanganie uważali, że tą dziewczynką jest Bella. Wystraszyli się, że spotka ich klęska z jej powodu. Wiedzieli, że zawsze mówiła o innych prawdę. Wyczuwała też, gdy ktoś zrobił coś złego. Wieść o tym niosła się po całej krainie, aż dotarła do wodza. Dżang obawiał się jej daru i tego, że będzie od niego potężniejsza, więc wygnał ją i skazał na życie w ciemnych górach. Jej stary dziadek bardzo ją kochał i nie chciał jej zostawić na pastwę losu, dlatego zebrał swój skromny dobytek i wyruszył z wnuczką w nieznaną.

Pewnego ranka po przebudzeniu się Bella poczuła miłe ciepło, które łaskotało jej szyję. Otworzyła oczy i zobaczyła światło przenikające przez małą szybkę w chacie. Dziadek krzątał się już po izbie.

-Dziadku! Dzisiaj jest Dzień Słońca- zawołała radośnie.

Oboje wyszli z chaty na zalaną słońcem polankę. Szli przez gęsty i złowrogi las, aż dotarli do małego szemrzącego strumyka. Było tam tak pięknie, że zdziwili się, kiedy na jego brzegu zobaczyli potężnego niedźwiedzia, który nie przypominał zwykłego zwierzęcia. Jego ciemne oczy dziko błyszcząły, sierść była nastroszona, a kły przypominały diamenty. Z łatwością potrafiłby rozszarpać ludzkie gardło. Zwierzę zaatakowało dziadka i szybko uciekło w zarośla. Bezradna i zrozpaczona dziewczynka upadła na kolana i z jej oczu polały się łzy. Gdy ponownie spojrzała na dziadka, ku jej zdziwieniu rany się całkowicie zasklepiły.

Wieść o tym cudzie dotarła do Krainy Lśniących Wód. Tak więc kiedy wódz Dżang zachorował, jego poddani poprosili Bellę o pomoc. Bez żadnego wahania udała się prosto do chaty wodza i jemu również pomogła. Teraz było już wiadomo, że ta dziewczyna przyniesie światu tylko i wyłącznie dobro. Na szczęście serce Belli zawsze było przepełnione miłością do wszystkich, których знаła, mimo że przebywała długo w ciem-

nościach, to jasność nigdy się w niej nie zatraciła.

Zofia Wieja

Alternatywna Szkoła Podstawowa w Cieszynie

Razem

Padał deszcz. Było mokro, zimno i smutno. W takie dni jak ten, Sebastian rozmyślał. I przypominał sobie, jak było kiedyś, kiedy jeszcze mieli rodziców i dom i nigdy nie było im smutno. Teraz siedzą razem na mokrym chodniku. On i Jaśmina. Czasem zapytają jakiegoś przechodnia o coś do jedzenia, ale on zawsze szybko odchodzi. Dlaczego?

Jaśmina co chwilę mówi, że jest głodna, ale Sebastian nie słucha. Zobaczył właśnie człowieka w śmiesznym zielonym kapelusiku, który taszczył ze sobą wielki futerał. Nikim ani niczym się nie przejmując usiadł na małe krzeselko i zaczął rozpakowywać instrument.

Wiolonczela.

Pierwsze dźwięki i... Sebastian odpłynął. Wielką rzeką muzyki, która wiła się i wiła bez końca. A wodospady i jeziora brzmiały tak pięknie... Nad nimi latały ptaki, ale swoimi piosenkami nie mogły dorównać dźwiękom wiolonczeli. Muzyka raz wznosiła się do góry a raz opadała w dół, jak każda, ale jednak była zupełnie nowa, odmienna i charakterystyczna. Tak wysoka i delikatna jak dzwoneczki, albo niska i głęboka jak studnia. Jednak powoli cichnie...

Pan z kapelusikiem przestał grać. Chyba deszcz zaczął za mocno padać. Wstał, spakował instrument, poprawił kapelusz i poszedł. Sebastian był zły. Na deszcz. Przecież to takie niesprawiedliwe, żeby zwykły deszcz mógł przeszkodzić w najpiękniejszym koncercie, jaki człowiek w życiu słyszał. Dlaczego to trwało tak krótko? A dlaczego nikt nie podszedł do wiolonczelisty i nie podziękował mu za występ? Dlaczego nikt go nie zatrzymał? Dlaczego żaden z ludzi nie dał mu parasola nad głowę? Czy wszyscy naprawdę zawsze myślą tylko o sobie? Nie potrafią powiedzieć choć jednego słowa? Nie. Na pewno nie ci. Tego Sebastian był pewien. Tylko że on nigdy nie zapomni o pewnym panu z zielonym kapeluszem.

Dni mijały. Czasem były słoneczne, a czasem deszczowe i pochmurne. Wtedy ciężkie, czarne chmury zwisały tak nisko nad ziemią, że wydawało

się, iż zaraz zahacza o dachy wyższych domów. Albo będą próbowały je połknąć lub, jeśli ktoś woli, wchłonąć. W całości. Ale widział to tylko ktoś, kto całymi dniami siedzi na ulicy i wszystkiemu się przygląda. Chociaż Sebastian uważał, że zielony pan też by to zauważył. No właśnie... Bo Sebastian miał marzenie. Chyba każdy już się domyśla, że chciał uczyć się grać na wiolonczeli. Tak bardzo, że nie mógł spać. Teraz wszystko już było inaczej. Nie mógł myśleć o niczym innym.

Bardzo ciężko żyje się na ulicy. Bardzo trudno jest zdobyć coś do jedzenia. Robiło się coraz chłodniej. Ale jednak, mimo wszystko, najgorsza z tego jest tęsknota. Za mamą, która umiała się śmiać. Za tatą, który umiał bardzo długo skakać na lewej nodze. Za rodzicami, którzy mówią „kocham cię”, albo „jaki dzisiaj piękny dzień”. Wtedy, choćby za oknem była mgła, dzień rzeczywiście jest piękny. I nikt nie jest smutny. I Jaśmina bawi się i opowiada głupiotkie historie. I wszyscy śmieją się z nich i wygłupiają się biegając po całym domu. Czy już nigdy tak nie będzie? Czy w ogóle coś się zmieni?

Jak chętnie teraz Sebastian poszedłby na wycieczkę do lasu z rodzicami i Jaśminą! Może spotkaliby tam Czerwonego Kapturka albo Królową Śnieżkę? Wszystko jest przecież możliwe. Tak zawsze mówiła mama. Może zjedliby tam RAZEM kolację, a potem rozpalili ognisko i RAZEM przy nim zasnęli? A potem RAZEM szczęśliwi wróciliby do domu. Razem... Dlaczego tak nie może być?!

Tego dnia znowu padał deszcz. Sebastian i Jaśmina grali w skojarzenia. Opowiadali o ludziach, którzy ich mijali. Nie zawsze była to prawda - przecież tylko zgadywali. I nagle podjechał do nich samochód. Czerwony. Wysiadł z niego grubszy pan w szarym płaszczu. Jego mina nie wróżyła nic dobrego. Rozłożył parasol (chyba bał się deszczu!) i stanowczym głosem powiedział:

-Natychmiast wsiadać do samochodu! Myśleliście, że długo jeszcze będziecie tu siedzieć bez żadnej opieki? To nie do pomyślenia!

Sebastian popatrzył na Jaśminę ze zdumieniem. Pan w płaszczu wydawał się być kimś bardzo ważnym. Zresztą i tak nie mają co tutaj robić. Pan wprowadził ich do czerwonego pojazdu. Był na coś zły. Sebastian niewiele z tego rozumiał.

-Ten pan na pewno chce dla nas dobrze... - przekonywał Jaśminę.

Ona jednak nie była tego taka pewna. Zresztą miała rację. Wysiedli

przed ogromną bramą, a za nią stał ogromny, szary i bardzo brzydki budynek. Można byłoby się za niego wstydzić, ale pan był zadowolony. Jakby dobrze wykonał jakieś zadanie. Wskazał budynek i powiedział:

-Co tak stoicie? Pospieszcie się! Musicie doprowadzić się do porządku, ale szybko, żeby zdążyć na kolację! Jeśli ją przegapicie, nic wam już nie zostanie!

Sebastian złapał siostrę za rękę i powoli wszedł przez skrzypiącą bramę. Ciągłe nie wiedział gdzie jest... Weszli do środka domu. Było tam głośno. Chyba słychać było jakieś krzyki. I... śmiech?! Coś się nie zgadzało.

W dużym pokoju, przy stole, siedziała cała chmara dzieci. Jedna wysoka pani próbowała je uspokoić. Dzieci po kolei dostawały zupę. I już zrozumiał. Byli w domu dla dzieci, które nie mają rodziców lub mieszkały na ulicy. Chciał uciec w całym zamieszaniu, ale właśnie podeszła do niego ta wysoka pani. Pani Gabriela. Sebastiana zaprowadziła do osobnego pokoju, a Jaśminę do grupy młodszych dzieci. Teraz Sebastian się załamał. Leżał na łóżku bez poduszki i myślał, że już nic nigdy się nie zmieni. Nie nauczy się grać na wiolonczeli! Nie będzie umiał się już niczym cieszyć. W tym malutkim, ciasnym pokoiku z jednym okienkiem czuł się jak w więzieniu.

Z czasem jednak przestał się tym martwić. Miał dużo czasu na rozmyślanie i przypominanie. Rysował. Ale tylko wiolonczele. Małe i duże. Jak on bardzo chciał umieć grać! A przynajmniej usłyszeć ten dźwięk. Jeszcze tylko raz. I jeszcze raz popłynąć tą wielką rzeką.

Sebastian tęsknił za swoją młodszą siostrą. Nie lubił za bardzo innych dzieci. Jak dla niego byli zdecydowanie za głośno. A co dopiero biedna pani Gabriela! Prawie nikt jej nie słuchał. Każdy robił to, co mu się podoba. Sebastian czuł się w ich towarzystwie nieswojo. Ale nie tylko wyróżniał się posłuszeństwem. On przecież miał rodziców! Nieważne, że tylko w głowie, to też się liczy! A na dodatek wyróżniał się nietypowymi marzeniami. A marzenia się spełniają.

-Pani Gabriela kazała się szybko ubierać i pakować swoje rzeczy, więc pośpiesz się!

Sebastian i Jaśmina w końcu się spotkali, a teraz pakowali swoje rzeczy. Pani Gabriela powiedziała im, że czeka ich coś wspaniałego.

Wybiegli przed bramę, lecz ona już nie skrzypiała. Słońce świe-

ciło, a małe chmurki na błękitnym niebie układały się w różne śmieszne kształty. Wysoka pani Gabriela rozmawiała z nieco niższą od siebie, ale za to szeroko uśmiechniętą osobą. Wypowiedziała czarodziejskie słowa, które na zawsze zmieniły ich życie i otwały im drzwi do marzeń.

-To jest pani Magda. Zamierza was adoptować.

Wolnym krokiem weszli do swojego nowego domu, domu wesołej, krótkowłosej blondynki, która ma od teraz opiekować się nimi. Sebastian zastygł w bezruchu, bo właśnie dokładnie na środku pokoju na stojaku stała...

-Pani gra na wiolonczeli?!- wykrzyknął.- To przecież niemożliwe!

-Jestem nauczycielką gry na wiolonczeli w szkole muzycznej- odpowiedziała z ogromnym uśmiechem. Jeszcze większym niż zazwyczaj.- I nie musisz już do mnie mówić „pani”- dodała.

-Udało się! Sebastian właśnie zagrał swoje pierwsze vibrato w życiu!- krzyczała na cały dom Jaśmina.

Tak, to prawda, u mamy Madzi było im bardzo dobrze. Sebastian uczył się grać.

Ale i tak uważam, że najważniejsze było to, że byli RAZEM. Może wybierając się do lasu spotkacie ich RAZEM na herbatce u Czerwonego Kapturka?

II. kategoria

Sabina Morcinek

Szkoła Podstawowa im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach

Sen nie sen

Hmm, to było zdecydowanie dziwne uczucie. W jednej chwili siedziałam spokojnie ze swoim psem nad jeziorem, aż tu niespodziewanie zostałam przez niego wciągnięta do wody i się topiłam. Zabrakło mi tchu, w pewnym momencie straciłam ostrość widzenia i...

Nagle pojawiłam się przed tym człowiekiem. Miał długie blond włosy zaplecione w warkoczyki, niebieskie, przesywające mnie na wskroś

oczy, czerwone, pełne usta i ostre rysy twarzy. Ubrany był w białą togę z wyszywanymi złotem krawędziami. Strój ten dziwnie przypominał togę, jaką noszono w starożytnej Grecji. -Wiesz dlaczego tu jesteś? - zapytał głębokim głosem nieznajomy. Pokręciłam przecząco głową, bojąc się odezwać. Nie ufałam w pełni swojemu głosowi. Uśmiechnął się do mnie nieco smutno, ukazując dołeczki w policzkach. -Gdy topiłaś się w wodzie prosiłaś WSZYSTKIE bóstwa o pomoc. My, bogowie greccy, wyciągnęliśmy do ciebie pomocną dłoń - rzekł mężczyzna. -A...ha, no, niech tak będzie - popatrzyłam na niego, jak na wariata. I musiał być bardzo wyrozumiały, bo nie skomentował mojego zachowania. -A jaki jest wariant realistyczny? - spytałam podejrzliwie. -Ależ jesteś niecierpliwa- westchnął. -W naszym świecie, podobnie jak w twoim, nic nie jest za darmo - powiedział i zaczął wpatrywać się we mnie intensywnie. Cóż, musiałam przerwać tę ciszę. -A ty, jakim jesteś bogiem? Przepraszam... - zreflektowałam się - pytam, bo chciałabym wiedzieć - próbowałam usprawiedliwić swą babską ciekawość (jestem z tego znana w wielu kręgach). -Zwą mnie Janusem- uniósł brew. Kiedy wypowiedział te słowa, zauważyłam, że za nami zaczął formować się mur, a w nim różnego rodzaju wnęki, w których pojawiły się drzwi. Wszystkie jednakowe, mahoniowe. „Jaka ja ślepa jestem”, pomyślałam. W pierwszej bowiem chwili nie zauważyłam drugiej twarzy z tyłu jego głowy. Na jednej widniał uśmiech, na drugiej malował się smutek. Po chwili rzekł: -Jestem bogiem bram, wyborów, paktów. Zapewne domyślasz się, że i przed tobą postawię trudne zadanie. Widzisz te drzwi? Musisz zdecydować, do których wejdiesz, a tam będzie na ciebie czekało wyzwanie. Jeśli sprostasz, to wrócisz do siebie.

Wzruszyłam ramionami i przez dłuższą chwilę wpatrywałam się w drzwi. -Dobrze- chciałam mieć to z głowy. Uścisnęliśmy sobie dłonie pieczętując umowę, a potem wybrałam trzecie drzwi od lewej. Wszystkie pozostałe zniknęły, a Janus zmienił twarz na roześmianą. -Wybrałaś wycieczkę do Hadesu! Gratuluję! A teraz w drogę...- wykrzyknął.

Ja, niestety, miałam trochę gorszy humor. Do tej pory lubiłam mitologię, nawet bardzo, i nie miałam zamiaru niszczyć sobie światopoglądu na temat bóstw mitycznych. Ale jeśli trafię aż do Tartaru?! Na samą myśl

włosy stały mi dęba, a na skórze pojawiła się gęsia skórka. Nogi miałam jak z waty, a serce biło jak młot Hefajstosa.

Mężczyzna pstryknął palcami i zakręciło mi się w głowie, przestraszona zamknęłam oczy, a gdy je otwierałam - bum! - staliśmy przed jakąś ogromną bramą, która zaczęła się otwierać. „Oto drzwi do nieznanego”, pomyślałam. Przeszłam chodnikiem do przodu i usłyszałam szczekanie psa dobiegające z oddali. Spojrzałam w tamtą stronę i zobaczyłam wielkiego dobermana z trzema głowami uwiązanego na łańcuchu, patrzącego na mnie czerwonymi jak ogień ślepiami. -Czemu jest uwiązany? -Intrygowało mnie to, gdyż z tekstów mitologicznych wiem, że Cerber powinien biegać wolno i pilnować wszystkiego wokół, a tu ci niespodzianka... -Straszył za dużo dusz i ma karę - odparł lakonicznie.

Po kilkunastu minutach dotarliśmy do ogromnego zamku wykonanego z czarnej cegły. Na baszcie ujrzałam przechadzające się szkielety z bagnietami. Na pierwszy rzut oka stwierdziłam, że bogowie nie mają zbyt dobrego gustu.

Weszliśmy przez bramę, przeszliśmy schodami do góry i moim oczom ukazał się ładny salon, którego ściany były w kolorze kawy z mlekiem. Na szklanym stoliku paliła się nastrojowa świeca. Obok stały sofa i fotele okryte szarym materiałem, w kącie dostrzegłam malutki barek. Przez myśl przebiegło mi, że może tam być karafka z ambrozją. Szybko jednak wróciłam do rzeczywistości, jeśli to miejsce można było nazwać realnym.

-Ekhem - moją uwagę zwrócił wysoki mężczyzna o czarnych oczach i tego samego koloru włosach ubrany w długą do ziemi szatę królewską. -Witaj, droga Sabino. Mam nadzieję, że mój towarzysz był dla ciebie miły - rzekł dostojnie. -Tak, nawet bardzo - odparłam.

- Co mam zrobić? - palnęłam prosto z mostu. Zawsze kochałam najpierw mówić, potem robić. Uśmiech na jego twarzy poszerzył się. -Lubię bezpośredniość, dlatego nie będę cię winił za brak manier- rozsiadł się na kanapie. - To proste zadanie, podobno jesteś dobra w poskramianiu zwierząt. Mój nowy nabytek, Estrafin, ma dość... trudny charakter- powiedział.

- Ale przecież musisz jakoś odbyć swoją karę, a zatem to wyzwanie dla ciebie. -Spoko, mogę spróbować- wzruszyłam ramionami udając, że zadanie to dla mnie błahostka.

Nie, nie, nawet nie próbuję, to za trudne! Nikt nie mówił, że to czarny, wierzgający pegaz! Dobra, wygląda słodko, ale jest bardzo, bardzo niebezpieczny. Próbowałam wziąć go na lonżę, ale niedobry uciekał za każdym razem. Nie pozwalał się do siebie zbliżyć.

Dziwiło mnie to, że Ojciec Koni - Posejdon - się tym nie zajął. Szybko jednak zrozumiałam, że bracia nie mają zbyt dobrych kontaktów. Trudno, trzeba podjąć rękawicę.

Postanowiłam opracować taktykę. Cały dzień go obserwowałam. Budowę miał prawidłową, ale jakoś dziwnie się poruszał, jakby... utykał. Tak, to było to! Chwyciłam go za ogłowie, które, na szczęście, udało mi się mu założyć i pociągnęłam go w kierunku stajni. Zamknęłam pegaza w boksie i popędziłam do zamku. Przekonałam Hadesa i Hermesa (czyli tego blondyna), żeby mi pomogli. Wróciliśmy i weszliśmy do pomieszczenia. Chwycili go z obu stron, a ja zaczęłam sprawdzanie. Kopyta z przodu były w porządku, lewe tylne też, ale prawe... w nim coś dostrzegłam. Na samym środku tkwił wielki kawałek metalu. To on utrudniał mu życie.

Biedactwo! Musiało go bardzo boleć. Czym prędzej wyciągnęłam odłamek z nogi. Estrafin wierzgnął, ale nic ponadto. Mężczyźni puścili go i oddalili się czym prędzej. Zwierz zarżał, podszedł do mnie i trącił mnie pyskiem, jakby chciał wyrazić wdzięczność. Zaśmiałam się, to takie słodkie. Hades i Janus również się uśmiechnęli, zauważyłam, że nawet podeszli bliżej. -Resztę chyba zrobisz sam - stwierdziłam, puszczając oko do bruneta. Pokiwał głową. Byłam zadowolona i dumna z siebie, gdyż wykonałam dobrą robotę. -Z wielką radością - rzekł Hades. -Chyba czas cię odesłać. Wykonałaś zadanie perfekcyjnie. -Dla mnie również to była przyjemność - odpowiedziałam lekko.

Podprowadził mnie do bramy. Nagle Hades rzucił we mnie czymś świecącym. Złapałam to i ujrzałam złotą monetę. Obol - pomyślałam - przepustka do innego świata. -To na wypadek, gdybyś zdecydowała się wrócić - puścił mi oczko. -Co? Ale... powiedz... - usłyszałam tylko, jak pstryknął palcami i...

Wtem poczułam szarpnięcie - to mój pies domagał się zabawy. Rozejrzałam się wokół. Rzeczywiście siedziałam nad jeziorem, jedną nogę miałam w wodzie, słońce pięknie oświetlało tafłę wody, a ja zdezorientowana wypatrywałam drzwi do nieznanego.

Czy to był sen? Ale jaki realistyczny! Przesunęłam prawą ręką w bok i poczułam coś zimnego. Spojrzałam tam i zobaczyłam świecącą, złotą... monetę... Świetnie!

Amelia Zawada

Szkoła Podstawowa nr 3 w Cieszynie

Ja, Czarownica i Dziwny Las

Stałam teraz przed moim domem i patrzyłam w okno, w którym paliło się jeszcze światło, mimo bardzo późnej pory. Z moich ubrań kapąła woda, a mi było bardzo zimno. Wciąż nie dowierzałam, że to, co przed chwilą się stało, nie było snem. Nie mogło być, ponieważ ja nie mam bujnej wyobraźni i nie wpadłabym na to, by wymyślić coś tak strasznie nie-realnego. Zaczęłam analizować to znów, chyba po raz setny.

Styczniowy sobotni poranek. Przeprowadziłam się z mamą do małego miasta. Dom, w którym miałyśmy teraz mieszkać, nie był w dobrym stanie. Zmieniłyśmy miejsce zamieszkania, bo, jak to stwierdziła mama, „potrzebne są w życiu zmiany”. Średnio mi się to podobało, ale skoro tak ma być, to niech będzie. Mój pokój był bardzo zaniedbany. Na meblach znajdowała się kilkucentymetrowa warstwa kurzu, a po ziemi wałyły się śmieci. Zanim wprowadzę się do tego pokoju, muszę tu posprzątać. Zaczęłam od ścierania kurzu, potem przesłam do zamiatania podłogi. Gdy zamierałam posprzątać pod łóżkiem, poczułam, że w coś kopnęłam. Spojrzałam pod nogi i ujrzałam małe pudełko. Podniosłam moje znalezisko i zaczęłam oglądać. Szkatułka była drewniana, pomalowana na biało i ozdobiona malunkami kwiatów. Gdy ją otworzyłam, w środku zobaczyłam jakieś stare papiery, a wśród nich naszyjnik, dużych rozmiarów diament zawieszony na złotym łańcuszku. To teraz mój pokój, więc wszystko, co się w nim znajduje, też jest moje, wisiorek także. Założyłam go sobie na szyję i poczułam ciepło rozchodzące się po moim ciele. Z nudów zaczęłam przeglądać kartki ze skrzynki. Skończyłam sprzątać i położyłam się spać.

Minął tydzień od kiedy się tu wprowadziłyśmy. Po śniadaniu stwierdziłam, że mam ochotę na spacer. Ubrałam się i założyłam na siebie płaszcz nie zapinając go. Popatrzyłam na swoje odbicie w lustrze, zoba-

czyłam siebie, dziewczynę o blond włosach i szarych oczach. Na mojej szyi dalej spoczywał naszyjnik, którego nie zdejmowałam od momentu, w którym go znalazłam. Oznajmiłam mamie, że idę się przejść i wyszłam z domu. Skierowałam się w stronę lasu, który rósł niedaleko mojego domu. Szłam teraz wąską ścieżką w głąb puszczy. Nie było tu nic strasznego ani podejrzanego. Spacerowałam jeszcze parę minut zanim zorientowałam się, że zboczyłam ze ścieżki. Nie miałam pojęcia, gdzie jestem. Postanowiłam pójść, według mnie, w dobrym kierunku. Zawędrowałam do dwóch drzew tworzących coś w rodzaju tunelu. Ich liście mieniły się w promieniach słońca. Podeszłam bliżej, mój naszyjnik zaczął świecić i robić się ciepły. Zamknęłam oczy i zrobiłam dwa kroki do przodu. Stałam tak jeszcze chwilę, odliczyłam do dziesięciu i otworzyłam oczy. Dalej znajdowałam się w puszczy, a za mną były dwie wierzby, ale wiedziałam, że jestem w innym lesie. Mgła unosiła się nad ziemią, a w powietrzu czuć było coś złego. Promienie słońca nie przebijały się już przez gałęzie drzew. Zorientowałam się, że jestem inaczej ubrana. Miałam na sobie długą, błękitną suknię ze złotymi zdobieniami, a na nią zarzucona była peleryna z kapturem w kolorze ciemnej szarości. Na mojej szyi dalej wisiał naszyjnik. Wiem, że powinnam była starać się wrócić do mojego świata, ale chciałam się dowiedzieć, gdzie jestem i poszłam dalej. Maszerowałam przez około cztery minuty, kiedy nagle usłyszałam dźwięk łamania gałęzi. Zobaczyłam, że coś porusza się w krzakach przede mną. Znienacka ktoś złapał mnie w pasie, zakrył dłonią usta i pociągnął w stronę drzewa, w którym była wnęka. Koło kryjówek, w której się schowaliśmy, ktoś, a raczej coś, zaczęło węszyć. Nieoczekiwanie z głębi lasu usłyszałam dziwny dźwięk i zwierzę się oddaliło. Po chwili poczułam, że uścisk, w jakim trzymał mnie mój wybawca, się rozluźnia, więc czym prędzej wy dostałam się jego objęć i wyszłam ze schronienia, a zaraz za mną *On*. -Co ty sobie myślałaś?! Gdyby ten wilk cię zobaczył, rozszarpałby cię - powiedział oschle nieznajomy.

Był w moim wieku, miał około piętnastu lat. Jego oczy były ciemnobrązowe, a kasztanowe włosy znajdowały się w nieładzie. Ubrany był jak aktor w filmie o średniowieczu. Miał na sobie białą tunikę związaną w pasie, do tego ciemne spodnie i pelerynę taką jak moja. Uzbrojony był w długi miecz.

-Skąd jesteś? - zapytał patrząc na naszyjnik. -Nie stąd - odpowiedzia-

łam. -Gdzie jestem? -Musisz iść ze mną. Czarownica będzie chciała, byś stanęła po jej stronie - mówił tajemniczo chłopak.

Chwycił mnie mocno za rękę i prowadził w nieznanym kierunku. Poruszał się sprawnie między drzewami, co mi sprawiało trudność, ponieważ rośliny rosły bardzo gęsto. Po półgodzinnym marszu wyszliśmy na niewielką polanę, na której wielkie skały o strzelistych kształtach na środku łąki tworzyły krąg. Tutaj nie było tak mroczno jak w lesie. Stanęliśmy w kręgu kamieni, a lasu zaczęły wychodzić przeróżne stworzenia i zwierzęta, które widziałam na kartkach znajdujących się w szkatułce. Wśród istot byli też ludzie. Niektóre stworzenia rozpoznałam, między innymi centaury, ludzi o tułowiui konia, driady, wróżki drzew, nimfy wodne, które wyszły z jeziora znajdującego się na obrzeżach polany oraz satyrów, pół-ludzi, pół-kozłów. Wszyscy zgromadzili się wokół mnie i chłopaka.

-Wyczytałem z gwiazd, że to ty ją znajdziesz, ale nie przypuszczałem, że tak szybko, Piotrze- odezwał się jeden z centaurów.

-Trzeba zaprowadzić ją do Srebrnej Skały- powiedział satyr.

-Nie damy rady. Wilki Czarownicy pilnują jej dzień i noc- odezwał się Piotr.

-W pełnię Księżycy nie pilnują Skały, wtedy nawet czary Królowej nie działają, a wilki błądzą po lesie- przemówił ktoś z tłumu- Moglibyśmy ją tam wówczas zaprowadzić- zaproponował.

-Kiedy wypada pełnia?- spytał Piotr centaury, który, jak wywnioskowałam, czytał z gwiazd przyszłość.

-Jutro. Teraz niech wszyscy się rozejdą, a ty, Piotrze, zaprowadź ją do Nory.

Chłopak wprowadził mnie znowu w las, jednak po dziesięciu krokach od końca polany zobaczyłam kamienny tunel prowadzący pod ziemię. Wszliśmy tam. Na ścianach przymocowane były pochodnie, które oświetlały podziemne przejście. Później korytarz zamienił się w ogromną salę, na której środku stał wielki, kamienny stół. Na murach ktoś namalował wiele obrazów przedstawiających różne bitwy, narady, rycerzy i inne najprawdopodobniej ważne wydarzenia. Lecz moją uwagę zwrócił malunek, który znajdował się na stole. Była tam dziewczyna łądząco podobna do mnie. Walczyła ona z kobietą ubraną na biało, a w ręce trzymała coś złotego. Dama miała znaczącą przewagę nad dziewczyną. Z patyka, który trzymała kobieta, wychodził snop białego światła, który zaraz miał dotknąć

dziewczyny.

-Co oznacza ten rysunek? - zapytałam

-To przepowiednia. Coś takiego zdarzy się w przyszłości - odpowiedział chłopak.

-O co w tym wszystkim chodzi?

-Dziesięć lat temu do Naszego królestwa przybyła kobieta, podawała się za prawowitą władczynię kraju. Lud jednak nie uwierzył w jej kłamstwa, więc Ona postanowiła pozbyć się królewskiej pary. Tych, którzy sprzeciwili się jej rządowi, wygnała lub uwięziła w lochach. Wygnani zgromadzili się i czekali, aż przybędzie osoba, która pozbędzie się Królowej. Miał to być człowiek z innej krainy, posiadający królewski medalion, który zaginął tysiące lat temu. Naszyjnik ten trzeba umieścić w Srebrnej Skale, gdzie jest jego właściwe miejsce. Wcześniej jednak musi zmierzyć się z Czarownicą.

-I że niby ja mam to zrobić? - zapytałam, nie dowierając, że to mnie dotyczy przepowiednia.

-Tak głosi przepowiednia - rzekł Piotr.

-Jak ja mam z nią walczyć? Ona ma przecież ten swój magiczny patyk.

-To różdżka. Królowa nie ma szans z magią naszyjnika. Moc w nim zawarta jest dużo potężniejsza niż jej siła-oznajmił- Teraz połóż się spać w pomieszczeniu obok- wskazał ogromne drzwi z ciemnego drewna. Poszłam w stronę wskazaną przez chłopaka, a on udał się z powrotem w kierunku, z którego przyszedliśmy.

-Dobranoc Aleksandro - powiedział, gdy stałam już w drzwiach.

-Skąd znasz moje imię? - zapytałam zdziwiona, ponieważ nikomu tu się nie przedstawiałam.

-Z gwiazd można się dużo dowiedzieć - rzekł i odszedł, a ja, po przeanalizowaniu dzisiejszych wydarzeń, ułożyłam się w łóżku i zasnęłam.

Następnego dnia obudziłam się dość wcześnie, ale nikt nie poświęcał mi uwagi, ponieważ wszyscy chcieli się przygotować do nocnej wyprawy.

Gdy nadeszła noc, moi uzbrojeni towarzysze i ja udaliśmy, jak się domyślałam, w kierunku Srebrnej Skąły. Po dwugodzinnym marszu dotarliśmy na miejsce. Zobaczyłam ogromne zamczysko wznoszące się nad wielkim jeziorem. Wrota zamku były otwarte i niestrzeżone.

-Czarownica jest zbyt dumna, by wystawiać straż, nawet podczas pełni

- powiedział Piotr - Ale i tak wygląda to zbyt łatwo - myślał na głos. Weszliśmy przez wrota na dziedziniec zamku i nagle zaczęło dziać się coś dziwnego. Moi kompani zaczęli zamieniać się w posągi z lodu. Wiem, że powinnam walczyć, ale przestraszyłam się i schowałam się za studnię stojącą na uboczu dziedzińca. Wychyliłam lekko głowę i zobaczyłam jak Piotr zostaje zamieniony w rzeźbę z lodu, a miecz wypada mu z ręki. Poczulałam ogarniającą mnie złość, nieoczekiwanie poczułam głos:

-Pozwoliłaś, by twoi przyjaciele ginęli za ciebie. Jesteś taka jak ja. Wyjdź i pokaż się. Nie panowałam nad tym, co robi moje ciało. Wysłałam na środek serca zamku, zdjęłam naszyjnik i teraz stałam twarzą w twarz z kobietą z przepowiedni.

-Nie jestem taka jak ty – powiedziałam, starając się, by mój głos brzmiał pewnie. Chciałam chwycić miecz Piotra, ale kobieta odsunęła go za pomocą czarów. Nie miałam pojęcia co mam teraz zrobić.

-Odrzuciłaś moją propozycję. Nie zostaje mi nic innego, jak zabić cię – mówiła powoli, jakby rozkoszowała się każdym słowem.

Z różdżki Czarownicy wystrzelił biały snop światła. Wiedziałam, że jeśli zginę, to będzie koniec, ale nie miałam żadnego pomysłu. Ścisnęłam w ręce naszyjnik i zamknęłam oczy. Zrobiło się nagle bardzo cicho. Otworzyłam oczy, a w miejscu, gdzie stała przed chwilą Czarownica, teraz znajdowała się kobieta i mężczyzna. Oboje byli ubrani w królewskie szaty. Zaklęcie jednak we mnie nie trafiło, to moc naszyjnika musiała je odbić. Ja miałam jeszcze jedno zadanie do zrobienia. Podeszłam do niewielkiej skały, która emanowała lekkim, srebrnym światłem. Położyłam naszyjnik na kamieniu i zrobiłam dwa kroki w tył. Poczulałam lekki podmuch zimnego wiatru, a moi towarzysze zaczęli robić się znów ciepli i nabierali kolorów. Okazało się, że Piotr jest synem królewskiej pary. Król i królowa wyprawili na moją cześć przyjęcie. Wszyscy dobrze się bawili, a w królestwie wreszcie zapanował spokój. Ja przypomniała sobie, że moja mama siedzi w domu i pewnie się o mnie strasznie martwi. Nie mogłam uwierzyć, że ta cała moja przygoda zdarzyła się naprawdę. Poprosiłam kamienne skrzaty, by odprowadziły mnie do domu.

-Dziękuję, że przywróciłaś na nowo porządek w tym królestwie – powiedział Piotr – Obyśmy znowu się spotkali – rzekł chłopak, ściskając moją rękę i odszedł.

Skrzaty kamienne bardzo lubią pluskać się w wodzie, więc nie oszczędziły

mnie podczas drogi przez las. Musiałam pożegnać się z krasnoludkami, które powiedziały, że nie mogą iść dalej, bo ludzie za bardzo zanieczyścili świat. Resztę drogi musiałam przebyć sama. W końcu dotarłam do celu. Stałam teraz przed moim domem i patrzyłam w okno, w którym paliło się jeszcze światło, mimo bardzo późnej pory. Z moich ubrań kapała woda, a mi było bardzo zimno. Wciąż nie dowierzałam, że to, co przed chwilą się stało nie było snem. Nie mogło być, ponieważ ja nie mam bujnej wyobraźni i nie wpadłabym na to, by wymyślić coś tak strasznie nierealnego. Zaczęłam analizować to znów chyba po raz setny.

Zuzanna Franek

Szkoła Podstawowa w Ochabach

Tajemnica czerwonych drzwi

Część 1. - „Dzieciństwo”

Chłopcy zatrzymali się, by poczekać na czterolatkę. Dziewczynka podbiegła do nich zdyszana. Długie, złote, falowane włosy wpadały jej do oczu. Odgarnęła je, poprawiła spódniczkę, wyprostowała się i spojrzała na nich nadal ciężko oddychając.

-Chłopcy, zaczekajcie! - powiedziała mała Marianna.

-Ruchy, Mari spóźnimy się! - odpowiedział Oskar ze złością.

-Po co w ogóle ją bierzemy? Tylko nas spowalnia! - zaprotestował Aleksander.

W jej obronie stanął starszy brat - Krystian, mówiąc:

-Dajcie jej szansę. Myślę, że jeszcze nas zaskoczy. Po chwili ruszyli przez niewielki las, by dotrzeć do bram Akademii Wytrwałych. Za wrotami rozciągał się ogromny kompleks budynków otoczonych murami. Pośrodku znajdowała się największa budowla, a wokół niej nieco mniejsze. Na głównym dziedzińcu umieszczona została piękna fontanna z rzeźbą mężczyzny. Miał na sobie specjalny strój, który mogły nosić tylko najważniejsze osoby w kraju. Tym człowiekiem był świętej pamięci Ferdynand Hes – założyciel Akademii Wytrwałych. Nosi ona taką nazwę, ponieważ inicjator ten prowadził bardzo ciężkie życie, dlatego żeby prze-

trwać wytrwale trenował. Stwierdził, że jego treningi są bardzo skuteczne i przydatne, więc założył szkołę, w której uczniowie będą uczyć się na jego podobieństwo. Jednak nie każdy dał temu radę i po jakimś czasie rezygnował. Tylko ci najbardziej wytrwali zostawali absolwentami. Za życia Ferdynanda nauczycielami byli jego wyszkoleni w szczególności w osobnych dziedzinach, zaufani towarzysze. Z racji, iż nikt nie żyje wiecznie stanowiska nauczycieli przekazywano z pokolenia na pokolenie. Wszyscy przychodzący do tej akademii marzyli o jej ukończeniu.

Dzieci zaczęły wyobrażać sobie jak będzie wyglądała ich nauka. Ich przemyślenia przerwał jednak odgłos jadących za nimi koni. Wszyscy odwracając wzrok w ich stronę zaczęli rozbiegać się na boki. Jednak nie każdemu to się udało. Marianna, jedyna dziewczynka, a zarazem najmłodsza z całego towarzystwa została potrącona przez nieco starszych rówieśników i upadła na środek. Spojrzała w stronę jadących koni. Zmierzały prosto na nią. Chłopcy, którzy zdążyli się odsunąć zostali sparaliżowani strachem. Nikt więc nie mógł jej pomóc. Mari nie spuszczała wzroku ze zwierzęcia. Patrzyła na nie z rozszerzonymi oczami i lekko otwartymi usteczkami. Miało nastąpić najgorsze, kiedy koń nagle zatrzymał zatrzymał się kilka centymetrów przed nią. Dziewczynka zamknęła oczy dopiero wtedy, gdy wleciał do nich kurz i drobne kawałki ziemi.

Z konia zszedł wysoki mężczyzna z czarną peleryną i kapturem na głowie. Zaraz po tym dołączyło jeszcze sześciu jeźdźców tak samo ubranych. Ten, który omal nie przejechał Marianny ruszył w jej stronę powolnym, luźnym krokiem. Stanął nad nią, gdy wstała i otrzepała się z ziemi. Zaczęli się sobie przyglądać. Po chwili mężczyzna zaczął się śmiać. Zdjął kaptur, pokazując swoją bladą twarz. Reszta zakapturzonych również to uczyniła. -Serdeńko, jesteś taka mała, że Cię nie zauważyłem – zachichotał głaszcząc Marię po główce.

-Mała ciałem, lecz zapewne wielka duchem! - zawołał jeden z jeźdźców schodząc z konia i śmiejąc się razem z nim, nie przypuszczając nawet, że jego słowa miały się spełnić w przyszłości.

Dyrektor przywitał zebranych i oddał nowych uczniów w ręce nauczyciela orientacji w terenie – pana Henryka, który oprowadził ich po terenie placówki. Najciekawsze miejsce zostawił jednak na sam koniec.

Widzicie tamte drzwi? - wskazał wysoką budowlę znajdującą się niedaleko murów. Był to budynek prawie tak wielki, jak cała akademia. Posiadał

on ogromne, czerwone drzwi.

Dzieci pokiwały główkami na znak, że je widzą.

Tam nie wolno wam chodzić i nawet nie pytajcie dlaczego! - powiedział Henryk bardzo poważnie i stanowczo.

Nadeszło południe. Wszyscy zebrali się na dziedzińcu, gdzie odbyła się ceremonia rozpoczęcia nowego roku, przedstawienia nowych uczniów, rozdania mundurków i poznania nauczycieli.

Aleksander, Oskar, Karol i Daniel bardzo szybko odnaleźli się w nowym towarzystwie, natomiast Mari została sama. Wszyscy dziwili się, co dziewczyna robi w tym miejscu i szemrali za jej plecami. Postanowiła zająć myśli czymś innym, dlatego wyobraziła sobie siebie w przyszłości jako piękną kobietę, najsilniejszą w całej akademii. Szybka, mądra i inteligentna. Pokazuje im wszystkim, kto jest najlepszy. Pomyślała, że tak właśnie będzie. Da z siebie wszystko! To jest jej marzenie. Jednak głowę zaprzęta jej jeszcze jedna myśl - chęć zbadania tajemniczych drzwi...

Część 2. - „Terazniejszość”

Minęło piętnaście lat. Chłopcy wyrosli na silnych i przystojnych dżentelmenów. Właśnie zaczynają trening walki.

-No dobrze, panowie! - zaczął pan Dariusz - nauczyciel sztuk walki.

-Mam nadzieję, że jesteście mocno rozgrzani, bo całą lekcję poświęcimy na sparing!

Weszli na plac, na którym zaraz będą walczyć. Krystian odwrócił się, gdy Marianna położyła mu dłoń na ramieniu. Uczniowie stanęli w kole i czekali na znak. Zapanowała cisza.

-Walka! - zawołał po chwili pan Dariusz.

Nagle wszyscy zaczęli biec jeden na drugiego. Zaczął się zapowiedziany wcześniej sparing. Najlepiej radziła sobie Marianna. Pierwszego przeciwnika powaliła od razu, gdy ten się do niej zbliżył. Potem przez jakiś czas nikt nie chciał z nią walczyć. Wszyscy wiedzieli, czym się skończy. Jednak jej przyjaciele wraz ze starszym bratem zdecydowali się podjąć tę próbę. Cała piątka ją otoczyła. Stała wyprostowana z opuszczoną głową i zamknęła oczy. Chłopcy spojrzeli na siebie i skinęli głowami. Był to ich

znak do ataku. Marianna klęknęła na jedno kolano i wyciągnęła lekko ręce przed siebie. Kiedy mieli już ją zaatakować, to wybiła się wysoko. W górze zrobiła obrót i zaczęła spadać głową w dół. Chłopcy nie wiedzieli co zamierza.

-Znowu jakaś nowa technika! - zawołał Oskar. Wszyscy stali w miejscu. Mari zgięła dłoń w pięść i wpadając między nich uderzyła nią w podłogę. Uderzenie było tak mocne, że cała piątka została odrzucona na boki. Marianna jako jedyna teraz stała na sali. Wszyscy zostali pokonani. Zajęcia dobiegły końca. Wszyscy wracali do domów. Marianna idąc, zaczęła wpatrywać się w drzwi, które lekko były widoczne przez las. Po powrocie do domostwa razem z bratem czekała na powrót ojca, by tak zacząć rozmowę:

-Ojcie, chcemy zbadać tajemnicze, czerwone drzwi – rzekła Mari.

-Wykluczone! - powiedział po chwili, wstał i zrobił kilka kroków przed siebie. Oparł się o ścianę domu, splótł ręce na piersi, zamknął oczy i kontynuował:

-To miejsce pełniło funkcję więzienia dla uczniów akademii, którzy uznani byli za niebezpiecznych. Ono samo w sobie było niebezpieczne. Wszędzie pełno pułapek i strażników, którzy nie byli ludźmi, lecz groźnymi kukłami uzbrojonymi po zęby. Aby nikt nie mógł uciec stosowano specjalne kary oparte na Qi i uderzenia. Więźniom zakładano kajdanki, które wybuchwały, gdy gdy próbowano je ściągnąć siłą. Ci, którzy posiadali bardzo silną energię życiową musieli nosić specjalne amulety, które ją hamowały. Nikt nie wie, jak jest tam teraz i co się stało z ludźmi, którzy tam weszli. Dlatego zakazuję wam tam wchodzić!

Gdy ojciec zniknął w drzwiach domu, rodzeństwu udało się do przyjaciół. Po chwili biegli już całą szóstką na spotkanie przygody swego życia... Decyzję zbadania drzwi podjęli już na początku swej nauki w Akademii Wytrwałych. Ciężko trenowali między innymi właśnie w tym celu. Trzymali to w tajemnicy. Teraz w końcu mają okazję podjęcia się tego wyzwania. Gdy dotarli w okolice szkoły, wybili się w powietrze tak, aby móc wspinać się na drzewa. Dzięki wielkiemu skupieniu na lekcjach przyjaciele perfekcyjnie opanowali techniki manewrów powietrznych i maskowania. Właśnie teraz z nich skorzystali. Zaczęli bezszelestnie skakać po gałęziach. Każdy przeskok musieli wykonać bardzo dokładnie, żeby mężczyźni ich nie zauważyli nawet, jeśli spojrzą w górę. W końcu przyjaciółom

udało się minąć nauczycieli. Trzymając się koron drzew dotarli do drzwi. Stanęli przed nimi w rzędzie.

-Chodźmy – powiedziała Mari. Zrobiła kilka kroków w stronę drzwi. Już chciała chwycić za coś przypominającego klamkę, kiedy te zaczęły się otwierać.

-Użyłaś Qi, żeby je otworzyć? - zaśmiał się Aleksander. - Nie masz już na co go używać?

-To nie ja – odpowiedziała marszcząc brwi.

Pomimo braku okien i czegokolwiek, co mogłoby dawać światło w środku było jasno. Przed przyjaciółmi znajdowała się wielka, pusta sala. Podłoga była wyłożona kamiennymi płytkami, a ściany pokryto dużymi, betonowymi blokami. Co około dwa metry stały przed nią czerwone, drewniane pale. Bohaterowie ruszyli przed siebie. Na początku było cicho i pusto. Nagle drzwi za nim się zamknęły, a ich oczom ukazał się widok strażników.

-Ilu ich jest? - Mari zapytała Oskara. Potrafił on błyskawicznie przeliczyć z iloma przeciwnikami mają do czynienia.

-Dwudziestu – odpowiedział.

-Kolejna dwudziestka na moje konto! - zawołała i rzuciła się na strażników.

Chłopcy patrzyli na nią z podziwem. Maleńka, wrażliwa i urocza dziewczynka wyrosła na piękną, silną, inteligentną i zabójczą kobietę. Zanim się obejrzeliby już było po wszystkim. Marianna stała przed nimi cała w cieczy podobnej do krwi. Właśnie badała ciała. -Ta ciecz – wzięła jej trochę na palec – Jest podobna do krwi, ale nią nie jest – wyjęła maleńką buteleczkę i nabrała do niej trochę tajemniczej substancji.

- I co wynioskowałaś? - zaciekał się Artur.

-Cóż – zaczęła – Jak widać ludzie to nie są. Mają w sobie kilka czujników. Jeden odpowiada za słuch, czyli jeżeli będziemy głośno to nas zaatakują. Drugi jest tak jakby od widzenia...

-,„Tak jakby”? - powtórzył Daniel.

-Nie widzą tak jak my. Jeśli będziemy się ruszać to nas zauważą. Oznacza to, że możemy ich łatwo ominąć.

Zaczęli się rozglądać po sali. Chodzili tak około pięciu minut.

-Tu jest coś napisane! - zauważył Daniel. Wskazał na ścianę. Rzeczywiście widniał na niej duży, czerwony napis „poziom 0”.

-Więc tu są poziomy – stwierdziła Mari – Tylko jak dużo ich jest? Słuchajcie, panowie. Nie czas na rozmyślanie, kiedy wrócimy do domów. Musimy się pogodzić z rzeczywistością. Możemy w ogóle tego nie przeżyć. Nasze życie od teraz się zmienia. To, co było, zostało za tymi drzwiami – wskazał na nie. Chłopcy obejrżeli się w ich stronę.

-Masz rację – stwierdził Artur. - Musimy iść dalej jeżeli chcemy się dowiedzieć, o co tu chodzi.

-Tak! - potwierdziła reszta chórkami.

-Choćby nie wiem co – zaczęła Mari. - Nie dam nikomu z nas zginąć. Macie moje słowo – skinęła głową trzymając dłoń na sercu.

-Przeżyjemy – zapewnił Daniel. - Zbadamy to miejsce, a kiedy wyjdziemy...

-...Opowiemy o tym wszystkim! - dokończył Oskar.

-Damy radę – mruknęła zdecydowanie i bardzo cicho.

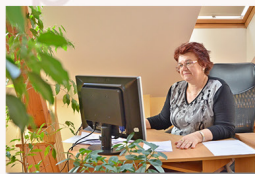
Chłopcy skinęli głowami i wszyscy ruszyli w głąb budynku, nie patrząc za siebie. Co ich czeka? Czy uda im się przeżyć? Jak zakończy się ich pobyt w opuszczonym więzieniu? Tyle pytań i tak mało odpowiedzi.

Rožňava

Rožňava

Slovakia

Milí priatelia, súťažiaci a knihovníci,

prihováram sa Vám zo Slovenska, regiónu Gemer, ktorý je známy krásnou prírodou, obyvateľmi s veľkým srdcom. V rámci dlhoročnej spolupráce, dobrých vzťahov a priateľstva knihovníkov z Rožňavy a Českého Těšína sme prijali pozvanie zapojiť sa do medzinárodnej literárnej súťaže „Staň sa spisovateľom“ pre deti pod názvom „Dvere do neznáma – Stlač klúčku a otvor priechod do iného sveta“. Súťaž dala priestor na prezentáciu tvorivých prác deťom z blízkych i vzdialenejších kútov Európy. Približuje ich pohľad na iný svet, inú spoločnosť, ľudí či bytostí, ich schopnosti formulovať svoje myšlienky a pocity. Učí ich tvorivo písať a počúvať. Vytvára priestor na hlbšie vzájomné spoznávanie. Do súťaže sa zapojilo 13 detí rožňavského regiónu, ktoré zaslali svoje práce. Ich pohľady na uvedenú tému boli rôzne, kratšie aj dlhšie. Vybrali sme tie najlepšie, ktoré najviac vystihovali danú tému. Napriek menšiemu počtu súťažiacich a zdanlivo ťažšej téme, otvoril sa priestor pre niečo nové, ktoré deti aj pedagógov posunie dopredu do iného sveta. Verím, že všetci súťažiaci zodpovedne a tvorivo pristúpili k danej téme a vytvorili zaujímavé práce. Ďakujeme za spoločnú tvorivú aktivitu všetkým, deťom, pedagógom a knihovníckam.

S vrúcnyim pozdravom

Iveta Kyselová, riaditeľka
Gemerská knižnica Pavla Dobšinského, Rožňava

Prehľad víťazných prác

Laura Maníková	Gymnázium P. J. Šafárika v Rožňave, príma
Patrik Kišš	Gymnázium P. J. Šafárika v Rožňave, sekunda
Lívia Tomiová	Gymnázium P. J. Šafárika v Rožňave, kvarta

Laura Maníková

Gymnázium P.J. Šafárika v Rožňave, príma

Dvere do neznáma.

Stlač kľučku a otvor priechod do iného sveta!

Bola som sama v izbe. A nie len v izbe, v celom dome. Strašne som sa nudila, a tak som si hádzala loptičku o moju žltociernu stenu. Oprela som si o ňu nohy, aby mi bolo pohodlnejšie. Keď som si položila nohu na miesto pod poličkou, stena sa zrazu rozpoľtila. Nohy mi spadli a ja som sa odrazu pozerala na šmyklavku, ktorá viedla do neznáma. Pozrela som na hodinky. Rodičia sa mali vrátiť až o hodinu. Bála som sa vykročiť, no zvedavosť ma premohla. Pustila som sa po žiarivej šmyklavke. Ako som letela, šmyklavka menila farby. Začala som zvažovať, či sa neobrátim, ale stena sa za mnou zatvorila. Už som začala podliehať panike, že tu budem do konca svojho života, keď som vtom narazila tvárou do zeme. Poobzerala som sa dookola. Zistila som, že všade navôkol sú dvere. Moja panika sa vytratila, vystriedala ju zvedavosť. Na každých dverách bol iný nápis. Nechápala som, čo to má znamenať. Prikročila som teda k prvým dverám s názvom LOVEC, stačila som kľučku a vstúpila. Objavila som sa v akejsi jaskyni s maľbami. Otočila som sa späť ku dverám a na nich bol nápis: Ak ma budeš potrebovať, zakrič – Dinosaurusy na úteku! A vtom dvere zmizli. Otočila som sa. Predo mnou stál hrozne škaredý muž s veľkými ústami a strapatými vlasmi. Vyzeral ako praveký človek, ktorého som videla v učebnici dejepisu. Začal po mne niečo kričať, no nič som mu nerozumela. Odrazu sa v jaskyni zjavili ďalší pravekí ľudia. Boli síce nízki ako ja,

ale zato mohutnejší. Jednou rukou by ma každý z nich zdvihol. Pomaly sa ku mne približovali a kričali. Boli čoraz bližšie a bližšie. Prvý z nich ku mne načahoval ruku, keď vtom zaznel hrozný rev. Všetky oči v jaskyni sa otočili ku vchodu, kde s hlasným tresknutím pristáli dve obrovitánske laby. Laby dinosaura. Nevedela som, čo mám robiť, a tak som utekala za ostatnými preč z jaskyne. Boli však rýchlejší. V behu som o čosi zakopla a spadla. Keď som sa zdvihla, zovrelo mi žalúdok. To, o čo som sa potkla, bola laba ďalšieho dinosaura. V tej chvíli som si spomenula na dvere a zakričala: „Dinosaury na úteku!“ Zrazu sa predo mnou zjavili dvere a ja som rýchlo vbehla dnu. Znova som sa ocitla v miestnosti plnej dverí. Po tom, čo som sa poriadne vydýchala a upokojila, mi bolo všetko jasné. Ja som bola v praveku! Tie dvere ma zaviedli do ozajstného praveku! Pristúpila som k ďalším dverám s názvom EGYPTĀN. Egypt ma predsa vždy lákal, tak prečo nie? Stlačila som kľučku a zavrela oči. Pomaly som prekročila prah. Otvorila som oči a ocitla som sa pri rozostavanej pyramíde. Obrátila som sa k dverám, aby som zistila, ako ich v prípade núdze znova privolať, no boli na nich len samé hieroglyfy. Chcela som radšej naspäť, stláčala som kľučku, ale nič. Dvere nešli otvoriť. Nič sa nedalo robiť. Vybrala som sa preto vyhľadať niekoho, kto by mi ten názov prečítal. Pri pyramíde sa hrala skupinka dievčat. Hneď si ma všimli a rozbehli sa ku mne. Zaujalo ich moje oblečenie, nevedeli zo mňa spustiť zrak. Spýtala som sa ich: „Viete čítať?“ No zrejme mi vôbec nerozumeli. Skúsila som posunkovú reč. Na moje prekvapenie tomu jedno dievča porozumelo a preložila mi nápis na dverách. Cítila som sa už istejšie a nemala som chuť odtiaľto odísť. Tak som ju poprosila, či by mi to tu poukazovala. Prikývla. Ukázala mi pyramídy aj dedinu. Keď sme z nej vychádzali, oviaľ ma neskutočne silný vietor. Musela som privrieť oči a chytiť sa múru. Schyľovalo sa k silnej piesočnej búrke. Moja sprievodkyňa čosi zakričala a ušla sa schovať. Ja som už pred sebou nič nevidela, tak som zakričala záchranné heslo a skočila rýchlo do dverí, ktoré sa predo mnou znova zjavili. Bola som opäť v bezpečí, v miestnosti plnej dverí. Vysypala som si piesok z topánok, oprášila sa a pretrela oči. Zrazu som počula hrmot. Znova tu bola šmykľavka, ktorá sa mi pred očami zmenila na schody. Brala som ich po troch. Keď som vošla späť do mojej izby, stena sa uzatvorila. Vyzerala presne ako predtým. „Ahoj. Dúfam, že si sa nenudila,“ povedala mamka, keď vošla do mojej izby. „Niééé, vôbec nie,“ odvetila som. Mamka sa len

usmiala a odišla. Začala som premýšľať nad tým, kedy budem môcť preskúmať, čo schovávajú ďalšie dvere.

Patrik Kišš

Gymnázium P.J. Šafárika v Rožňave, sekunda

Dvere do neznáma.

Stlač klúčku a otvor priechod do iného sveta!

Deň ako každý iný, pomyslel som si. Akurát, že dnes mám narodeniny.

Každý rok ma moji rodičia zvykli prekvapiť veľkou oslavou, no dnes sa akosi nič nedialo. V celom dome vládlo ticho, nikde ani šum. Vošiel som do kuchyne a na stole som zbadal malú krabičku s priloženou kartičkou. Čítam odkaz na kartičke: Dúfame, že sa Ti bude páčiť. Všetko najlepšie k narodeninám! Mama a ocko. Bol to teda darček od mojich rodičov. Hneď som sa vrhol na krabičku. Otváram ju. Vo vnútri je nejaký náramok. Opatrne ho vyberám z krabičky. Náramok sa mi na prvý pohľad celkom páči. Je strieborný a na vrchu má akoby veľký modrý diamant, ktorý mi pripomína tlačidlo. Dotýkam sa ho a jemne stlačím. Odrazu sa kdesi z náramku ozve hlas: „Povedz heslo, prosím.“ Prelaknutý takmer padám z nôh. Náramok sa mi vyšmykol na stôl. Heslo? Aké heslo? Čo za heslo? Zdvihnem náramok a prezerám ho z každej strany. Nikde nič. Tak preskúmam aj obsah krabičky. Na jej dne objavím lístoček a začínam si želať, aby v ňom bolo to heslo. Premohla ma totiž zvedavosť. A tak sa aj stalo. Na lístočku je riekanka. Znova stlačím diamant na náramku a čítam riekanku. Pri mojich posledných slovách sa zrazu náramok rozžiaril a jeho silné svetlo ma vtiahne doň. Ocitám sa v akomsi medzipriestore. Ani sa nestihnem spamätať a už padám. Dopadám na zem. Je mäkká ako posteľ. Obzerám sa okolo seba. Všade stromy z nanukov a kopce zmrzlín, kvety v tvare a farbách futbalových lôpt. Vidím gumených medvedíkov hrajúcich futbal. Slnko žiaril ako ešte nikdy. Bolo to pre mňa ako splnený sen. Pomaly mi začína dochádzať, že som objavil dvere do iného sveta. Sveta ďaleko od môjho domova. Nemám však strach. Vydám sa chodníkom, ktorý tam bol. Dovedie ma až k obrovskému kopcu, z ktorého steká vodopád. Na kopci stojí nádherný strieborný zámok. Kráčam smerom k nemu, keď tu pred sebou zbadám krásny štadión s osvetlením

a v ňom hrajú futbal elfovia. Futbal je môj život, takže som neváhal ani chvíľu a rozbehol som sa k nim. Chceli sme začať hrať, no vtom prišli nenásytní trolovia a začali ma naháňať. Kričali: „Zožeríme Ťa!“ Ja sa zastavím a odpovedám: „Vyzývam vás na futbalový zápas proti mne a elfom! Keď vyhráme, necháte ma na pokoji a pôjdete preč.“ Trolovia súhlasili, ale aj oni mali podmienku. Zahlásili: „Keď vyhráme my, dáme si Ťa ako dezert!“ Zápas začal a obrovskí trolovia nás valcovali. Skončil prvý polčas a my sme prehrávali 1:2. Mne sa to nepáčilo, tak som začal valcovať aj ja. Hneď sme dali gól. Mali sme remízu. Zostávali už len dve minúty do konca zápasu, keď nám rozhodca odpískal penaltu. Šiel som kopáť ja. Keď trafím bránu, je rozhodnuté, vyhráme. Rozbieham sa ku lopte, no vtom sa môj náramok rozsvieti. Jeho jasná žiara oslňuje celý štadión a ja zrazu cítim, že miznem. Náramok ma vtiahol späť do seba a vyhodil ma doma v kuchyni na dlážku. Náhlivo stláčam diamant, dookola opakujem riekanku, chcem späť, no nič sa nedeje. Žeby sa pokazil? Len čo som sa pozbieral zo zeme, otvorili rodičia dvere so slovami: „Ahoj. Už sme doma. Všetko najlepšie! Páči sa ti darček?“ „Áno, darček je úžasný, najlepší na svete, ďakujem,“ odpovedal som plný radosti, „ale nabudúce pôjdete so mnou!“ „A kam?“ prekvapene hľadia rodičia. Vyzierajú, že netešia, o čom to hovorím. Začal som im vysvetľovať, čo sa mi prihodilo, ale rodičia na mňa nechápavo pazerajú. Po chvíli ma otec potľapká po pleci a s úsmevom povie: „Ty máš ale bujnú fantáziu!“ Tak som si povedal, že nemá zmysel presviedčať ich ďalej. Kúzelný náramok ostane mojím tajomstvom. Utekám s ním do izby. Musím predsa prísť na to, ako ho znova spojzduť a ten zápas vyhrať.

Lívia Tomiová

Gymnázium P.J. Šafárika v Rožňave, kvarta

Dvere do neznáma.

Stlač kľučku a otvor priechod do iného sveta!

Každý z nás pozná strach z neznámeho. Keď sa ráno prebudíme a vieme, že nás čaká deň plný rozhodnutí. Urobila som dobre? Aké to bude mať následky? Čo bude nasledovať? Toto sú otázky, ktoré nás prenasledujú deň čo deň, i keď si to neuvedomujeme. Častokrát sa bojíme budúcnosti. Bojíme sa toho, čo nám prinesie. Máme strach otvoriť dvere

do neznáma. Tie dvere však otvárame, či chceme alebo nie. Nezáleží na veku, či sme starí alebo mladí. I keď je pravda, že mladí ľudia ich odchyľujú častejšie, najmä keď sa rozhodujeme, čo s našimi životmi, pri výbere školy či práce. Každým krokom objavíme niečo neznáme, niečo nepoznané. Avšak ostáva otázka: Čo je za tými dverami? Môže tam na nás čakať niečo dobré, ale aj zlé. Keď stlačíme kľučku v očakávaní, čo vlastne čakáme? Za každými dverami sa ukrýva nový svet. Či je dobrý alebo zlý, to nevieme posúdiť. Aj keď sa nám nedarí, môžeme v tom nájsť niečo pozitívne. Z každej chyby sa poučíme a z každého úspechu sa potešíme. Mark Twain povedal: „Najviac strachu som v živote prežil kvôli veciam, ktoré sa nakoniec nikdy nestali.“ Z tohto citátu si môžeme vziať ponaučenie. Nemusíme sa báť toho, čo nás čaká, pretože sa to vôbec nemusí stať, alebo by to mohla byť jedna z najlepších vecí v našom živote. Nevieme, čo svet za dverami prináša, no nemajme strach otvárať ich dokorán! Nemajme obavy z nepoznaného, pretože každá skúsenosť je na niečo dobrá. Každá stlačená kľučka, každý krok cez prah dvier je správnym rozhodnutím. Nemôžeme predsa zostať na jednom mieste celý náš život len kvôli strachu z neznáma. Keby sme dvere nechávali stále zatrasené a nikdy sa nepokúsili nimi prejsť, tak by sme ani nežili. Čo by to bol za život bez objavovania nových vecí, bez poznania nepoznaného a bez túžby po niečom novom? Ja osobne by som ľutovala, ak by som tieto dvere neotvárala. Aj keď neviem, čo ma za nimi čaká, je to stále lepšie ako sa stále báť nepoznaného. Stláčajte tolko kľučiek, koľko je len možné a poznávajte všetko nepoznané. A až keď sa zbavíte strachu z nepoznaného, vtedy začnete naozaj žiť, pretože všetci máme viac ako jednu možnosť. Záleží len od nás, akým smerom sa vydáme, len sa nedajme odradiť strachom. Stlačme kľučku a poďme odhaliť nový, iný svet. Tak teda, ktoré dvere otvoríš ako prvý?

Daruvar

Daruvar

Croatia

Dragi čitatelji,

Pučka knjižnica i čitaonica Daruvar ove je godine po treći put sudjelovala u izradi međunarodnog elektroničkog zbornika. U realizaciji su sudjelovale, uz knjižnicu, dvije osnovne škole iz Daruvara. Prvi korak u realizaciji bila je radionica kreativnog pisanja, koja se održala 8. 3. 2018. godine. Na radionici je sudjelovalo 20 učenika od petog do osmog razreda. Voditeljica radionice kreativnog pisanja bila je diplomirana knjižničarka i dječja spisateljica Ivanka Ferenčić Martinčić.

Tema ovogodišnjeg međunarodnog literarnog projekta bila je Vrata u nepoznato - stisni kvaku i zaviri u drugačiji svijet. Zahvalna je to tema jer su djeca maštovita, a ovdje su to mogla i pokazati. Čitajući radove upoznat ćete mnoge likove iz njihove mašte, ali i otkriti njihove tajne želje.

Povjerenstvo u sastavu: Ivanka Ferenčić Martinčić (dipl. knjižničarka i spisateljica), Irena Ivković (mag. bibl. i prof. hrvatskog jezika i književnosti i prof. slavistike) i Francika Stehna (dipl. knjižničarka i prof. ruskog i češkog jezika) imale su težak zadatak u mnoštvu lijepih radova izabrati samo njih 6.

Sudionici su bili podijeljeni u dvije grupe, prva grupa su bili peti i šesti razredi, a druga grupa, sedmi i osmi razredi. U prvoj grupi sudjelovali su: Antonija Krejči, 5. r., Noa Rukavina, 5. r., Nikkola Kešić, 6. r., Hana Drožđan, 6. r., Leona Vondra, 6. r., Sara Tuković, 6. r., Lucija Pejić, 6. r. U drugoj grupi sudjelovali su: Anja Jakić, 7. r., Latina Baščevan, 7. r., Anja Radulović, 7. r., Tamara Kozlinger, 7. r. Kristina Kovačić, 8. r., Laura Zakora, 8.r., Laura Abdić, 8.r., Antonija Šula, 8.r., Toni Nokta, 8.r., Silvio Po-

korni, 8.r., Laura Pia De Filipo, 8.r., Martina Krejči, 8.r., Antonio Hlavsa, 8.r. U ovom ćete zborniku pronaći najuspješnije radove te se nadam da ćete uživati čitajući ih.

Romana Horvat

Ravnateljica Pučke knjižnice i čitaonice Daruvar

Ivanka o sebi

Rođena sam 23. kolovoza 1983. A svoje sam djetinjstvo provela kod bake u malom selu Budrovcu. uz Đurđevac i Virje, Podravina je zapravo moj dom, cijeli moj život. Iako sam cijeli život voljela priče i knjige, nisam željela studirati knjižničarstvo. Na tom sam fakultetu završila sretnom okolnošću. Ipak, od prvog dana studija sam znala da ne želim raditi ništa drugo osim biti knjižničarka. Završila sam studij knjižničarstva i hrvatskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Osijeku.

Nakon diplome, radila sam u dvije školske knjižnice a kasnije i u dvije narodne, i danas sam ravnateljica male, ali moćne, Narodne knjižnice Virje. No, ispostavilo se da sam bila u krivu i da ima još jedna stvar koju želim raditi. Upravo ta me potreba žuljala ko kamenčić koji se praviš da nemaš u cipeli ali ga na kraju moraš ipak izvaditi. Tako je i moje pisanje odlutalo iz zone sanjarenja, piskaranja i bilježenja u ozbiljno ukoričeno izdanje neozbiljne dječje knjige „Matilda i vještičji mačak“ (2012. Naklada Nika). Ubrzo nakon nje izašao je i nastavak „Matilda i zagonetne žabe“ (2014.). Obje su knjige uvrštene u Listu dobrih knjiga za djecu po odabiru Sekcije za knjižnične službe i usluge za djecu i mlade pri Hrvatskom knjižničarskom društvu. A Matilda i vještičji mačak bila je odabrana i u projekt Čitamo mi u obitelji svi pri Hrvatskoj mreži školskih

knjižničara.

Sve od tada pišem i ne držim se ni jednog savjeta koji se obično daju piscima, pa tako radim na više rukopisa od jednom i opet bilježim na cedula, margine pa čak i sms poruke koje šaljem sama sebi. U međuvremenu obožavatelj Matilde nastoje me uloviti u nadi da će biti još jedne ozbiljno ukoričene neozbiljne priče za djecu.

Neopisivo bogata imaginacija i mo ni unutarnji glasovi djece-pisaca koje sam u ovom projektu upoznala neizmerno su me impresionirali. Djeca su me podsjetila koliko snage ima u nesputanom stvaranju i neopterećenoj kreativnosti. Osjećam se bogatijom što sam imala privilegiju raditi s njima. Nadam se da ćete uživati u ovim radovima.

Pregled pobjednika

I. kategorija

Nikkola Kešić	Osnovna škola Vladimira Nazora Daruvar
Antonija Krejči	Češka osnovna škola Jana Amosa Komenskog
Noa Rukavina	Osnovna škola Vladimira Nazora Daruvar

Pregled pobjednika

II. kategorija

Martina Krejči	Češka osnovna škola Jana Amosa Komenskog
Latina Baščevan	Osnovna škola Vladimira Nazora Daruvar
Toni Nokta	Osnovna škola Vladimira Nazora Daruvar

I. kategorija

Nikola Kešić

Osnovna škola Vladimira Nazora Daruvar

Moj radio

Oko mene je crnilo. Vidim vrata koja mi se čine tako poznata, ali opet se ne mogu sjetiti od kuda. Ruka mi se približava kvaki i osjetim strah, ali i želju da otvorim vrata. Pod mi nestane pod nogama, vrata nestanu, kap znoja mi teče niz lice.

Probudim se.

Ležim u krevetu, sva znojna i još uvijek prestravljena. Čujem Liz kako me zove: „Majstorice Naomi, želite li doručak?“. Prepala me kad je ušla. „Može, hvala Liz.“. Ustanem se i krenem u boravak. Sjednem na trosjed i upalim radio, jedinu stvar koja se razlikuje od svega u ovoj „kući“. Bio je star, hrđav i u šarenim bojama, prekriven cvjetićima, a sve drugo oko

mene bijelo i moderno. Uvijek biti sama je vrlo dosadno, jedino ako se umjetna inteligencija ne ubraja kao društvo. Ali ipak, Liz nije ni tako loša.

Upalim radio. Opet samo šum. Što sam mogla očekivati? Nikad ne radi. Ipak prijedem sve kanale u nadi da čujem drugi ljudski glas. Opet se vratim na tipku „snimljeno“, koju poslušam svaki dan. Opet čujm isti glas kao i uvijek: „Volimo te!“ , „Najviše na svijetu“, vrpca se prekine. Tko je to? I zašto je to snimio? Kome je to snimio? Izgleda da nikada neću saznati.

„Majstorice Naomi, doručak je gotov“. Liz je dobra u kuhanju, nikada nisam ništa drugo okusila, ali mogu reći da se čini da ju malo obraduje kad ispraznim tanjur, ako se roboti mogu radovati. Odem u sobu. Imam samo tri knjige i dva časopisa. Mislim da sve već znam napamet.

Već je noć, legnem spavati i opet imam istu noćnu moru. Samo sam ovaj put uhvatila kvaku, počnem plakati i ne mogu disati. Srce mi ide sto na sat. Liz utrči u sobu. „Naomi? Što ti je?“ , Liz je ubrzano zborila. Nikada nije bila tako zabrinuta za mene. Opet sam poslušala vrpcu snimljenu na radiju. Kada sam zaspala vrata su opet bila tamo, ali umjesto crnila oko mene je sve bilo bijelo. Vrata su imala isti uzorak kao i moj maleni radio. Otvorim vrata i uđem u malenu tamnu prostoriju. Pod je prekriven žicama i kablovima. Po zidovima su obješeni nacrti za rakete i moderne kuće te robote. U sobi su dva radna stola prekrivena različitim stvarima, koje zajedno čine veliki nered. Za stolovima sjede muškarac i žena, neuredne kose i vrlo umornog izgleda. Poznato mi izgledaju, ali im ne mogu prepoznati lica.

Probudim se.

Moram saznati što se sljedeće događa. Otrčim do ormarića i izvadim tablete za spavanje. Uzmem jednu i legnem u krevet. Opet poslušam snimku s radija i zaspem. Uđem bez problema i vidim par od prije kako malenu djevojčicu nose preko ravnice, do rakete koja stoji usred ravnice, dok s neba padaju vatreno-crveni asteroidi. Stave je u sjedalo, a pokraj nje robota. U zagrljaj joj nježno stave... moj... moj radio! „Volimo te zlato!“ , kaže žena. „Naša mala Naomi..“ djevojčici kaže muškarac. Oboje je poljube u obraz te raketu pripreme da krene.

Probudim se, užasnuta što sam vidjela kako me roditelju šalju daleko, daleko. Samo da me spase. Uhvatim radio u zagrljaj dok mi suze teku niz obraze. Hvala vam, mama i tata, i ja vas neopisivo volim.

Antonija Krejči

Češka osnovna škola Jana Amosa Komenskog

Šarena stvorenja

„Laku noć!“ veselo sam uskliknula gaseći lampu kraj kreveta. Par trenutaka kasnije, sestra mi je uzvratila: „Vidimo se u drugom svijetu!“. Tada još nisam znala što znači taj izraz. Sa osmijehom sam zatvorila oči i okrenula se na bok.

Kada sam otvorila oči, bilo je jako čudno. Ispred mene su visila velika ružičasta vrata, a oko vratiju je bilo prazno. Prišla sam vratima, pokušala sam ih otvoriti, ali su bila zaključana. Razočarano sam se okrenula. Hodala sam po velikoj tami. Odjednom... ugledala sam velike ružičaste oči. I... stvorila sam se na velikom travnjaku pod suncem. I dobro sam vidjela tko i što su ružičaste oči. Bilo je to malo čudovište koje mi se dražesno smiješilo. „Zdravo!“ viknulo mi je. A onda me je uhvatilo za ruku i odvelo s travnjaka. Nisam znala gdje sam, ali sam zato znala što mi je značio taj travnjak. Bila je to scena za mala slatka šarena čudovišta. Ali moje ružičasto čudovište je bilo iznimno lijepo.

U daljini sam vidjela ona velika ružičasta vrata. Pitala sam čudovište kuda vode ona vrata. Ali mi nije ništa odgovorilo. Samo se smješkao. Onda sam ga ja uhvatila za ruku i otišli smo do vrata. Na vratima je bio utisnut oblik baš kao malo čudovište. Stavila sam ga u udubinu i vrata su se čudesno otvorila. U prostoriji iza vrata, bilo je sve plavo. Potrčala sam na sredinu prostorije i bacila se u udobnu plavu mekanu stolicu. Pogledala sam u zrak i vidjela sam velike crne note kako vise sa stropa. U jednom malom krevetu kraj velike police za knjige, spavalo je još jedno čudovište, ali ovo je bilo plavo. Potrčala sam do čudovišta koje je slatko spavalo. Nad krevetom je pisalo: „Ne budi pospanda!“, pa sam zato uzela čudovišt u naručje i potrčala do drugih vrata i njega sam utisnula u plava vrata. Ušla sam u svoju sobu. Tada sam legla u krevet i slatko spavala kao ono plavo čudovište.

Ali... Kada sam se probudila, pred mojim krevetom stajala su ista dva dražesna mala, slatka šarena čudovišta s velikim očima. Pod nogama sam osjetila štap. Kada sam ga primila u dlan pretvarao se u razne šare-

ne boje. Zamahnula sam njime i mala slatka čudovišta su se pretvorila u velike plišane igračke. „Gdje si dobila ove igračke?“ Pitala me mama. „Mmmm... Našla sam ih na tavanu.“ „Dobro“ Nasmiješila sam se i rado-sno otišla u školu.

Noa Rukavina

Osnovna škola Vladimira Nazora Daruvar

Vrata u nepoznato

Za vrijeme drugog svjetskog rata... u Poljskoj... Živjelo troje ljudi. Dvije sestre i njihov brat. Robert je bio najstariji, zatim Irena i najmlađa, Leona.

Nijemci su provaljivali u kuće. Jedan njemac razbio je vrata, a još trojica su ušla. Robert ih je vidio. Sjetio se vrata kroz koja mu je majka branila da uđe. Predložio je sestrama da pobjegnu kroz njih. Leona se nije složila. Robert i Irena su otvorili vrata. U prostoriji je bio mrak iako su na toj strani kuće bila četiri prozora. Vrata su se iza Irene zatvorila. Iz desnog kuta sobe se čula glazba. Robert je našao svjetiljku. Upalio je svjetiljku i s Irenom krenuo prema glazbi. Pucnji su bili sve tiši. Čuo se ženski vri-sak. Pa još muški. Robert je stao i razmislio. Prvi je bio Leonin, ali drugi... čiji je on bio?

Irena je pronašla izvor glazbe dok je Robert razmišljao. Dolazio je iz sanduka. Irena je otvorila sanduk. Robert je došao do Irene, ali Irena je isparila. Ispod Irenine odjeće pod je ispario. Sve ispod Roberta se za-crvenilo. Napravio je nekoliko koraka unazad. Napipao je vrata i vrata su se otvorila s druge strane. Robert se nije stigao ni okrenuti. Netko ga je gurnuo o pod koji je propao pod njegovim nogama i sve pred očima mu se smračilo. Kada se probudio, ležao je u vodi. Na obali su bili tragovi vojničkih čizma, no Robert se na to nije obazirao. U vodi je plutao pištolj s dvanaest metaka. Robert ga je pažljivo stavio u torbu. Pogledao je oko sebe. Oko njega je bila šuma. Pošao je na jug. Razmišljao je o Ireni. Kako je mogla tako nestati?

Robert je nakon sata hoda naišao na kolibu od drveta. Pokucao je, ali nitko se nije odazvao. Otvorio je vrata, unutra je vidio Irenu. Bez svijesti je ležala na podu. Robert ju je prodrmao. Nije se pomaknula. Nije disala.

Robert je zaplakao. Kada ju je zagrlio otkrio je nož u njezinim leđima. Osjetio je snažan udarac po glavi. Opet mu se sve zamračilo. Probudio se u svom krevetu.

Njegove sestre su još bile tu kao da se ništa nije dogodilo. Robert je mislio da je to kraj njegovih avantura. U onoj sobi Robert i Irena su oslobodili zlo koje je vratilo vrijeme. Meta tog zla je sigurno... Robert! Vrata one sobe više nisu postojala.

II. kategorija

Martina Krejči

Češka osnovna škola Jana Amosa Komenskog

Svijet pozitive

„Kak' to ne znaš? Pogledaj! Tu jasno piše kak' radi generator!“ vatreno je objašnjavao striček Faust. Pomaže mi oko tehnike. To je čudan predmet, isto kao i on. Ima punu policu prašnjavih knjižurina koje smrde po vlazi i stalno me pili svojim shemama.

„Mogu na WC?“ pokušavala sam se izvući.

„Imaš 46 sekundi!“

Naravno da nisam žurila.

U hodniku je bilo puno vrata. Opredijelila sam se za ona s nekim čudnim staklom. Stavila sam ruku na bravu, začulo se „škljoc“, ali vrata nisu zaškripala kako sam očekivala. Skoro sam se onesvijestila ulazeći u prostoriju zbog silne vlage. Tamo su se nalazili razni strojevi, a najzanimljiviji je bio onaj s polugom. „Ne bi smjela biti ovdje“, pomislila sam, ali nisam mogla odoliti i povukla sam polugu...

„Što si ti radila s kosom? Moram provjeriti svoju frizuru!“ začula sam glas. Bila je to neka mlada žena koja je upravo pučila usne u ogledalcu. Potpuno me ignorirala.

„Danas jednostavno imam lošu frizuru! Imate li nešto protiv?“ odvažila sam se komentirati. „Ne, nemam“, zbunjeno je odgovorila i otrčala na svojim „štiklicama“. Osjećala sam se zbunjeno. Radije bih da me striko Faust muči, nego da me netko ogovara zbog frizure. Uostalom, kako sam

se našla u ovom parku. Ovo sigurno nije nečija kupaonica.. Iz misli me prenuo glas: „Ako pojedem dvije, ne jednu krišku jabuke i malo kruha s jogurtom zadovoljit ću svoje dnevne potrebe. Joj, baš sam debela!“ Okrenula sam se i vidjela mršavu djevojku. Vidjelo se da je anoreksična i depresivna. Ni ona me nije vidjela. „Dobro zašto mi se obraćaš, a onda me ignoriraš?“ viknula sam. Djevojka me nije čula i produžila je.

Rasplakala sam se, bila sam potpuno zbunjena. „Jooj, sastanak počinje u 15.00 sati! Sada je 14.15! Neću stići! Kasnim! Kasnim! Kasniim! Šef će mi dati otkaz!“ vrištao je čovjek u odijelu. „Imate još 45 minuta, ne paničarite!“ pokušala sam ga umiriti. Naravno, i on je pobjegao.

Sjela sam na klupu i prišao mi je neki stariji čovjek. Bio je to stric Faust! Smiješio se. To mi je bilo prvi put da ga vidim nasmiješenog.

„Pa što je ovo?“ upitala sam ga.

„WC je na drugom kraju hodnika! Ha-ha-ha! Šalim se. Ovo ti je hm... kako bi ti rekao.. drugi svijet. Nešto kao popravni dom za pesimiste. Nije da se hvalim, ali sam sam ga kreirao, evo sheme. Sve je isto kao i u normalnom svijetu, ali ako ovamo zaluta neki optimist ili realist, čuje tuđe misli.“ Objasnio je. „Reci mi, jesi li čula misli drugih ljudi? Ako nisi, morat ćeš ovdje ostati dok ne počneš misliti pozitivno!“

„Ma čula sam i šminkericu i anoreksičarku i poslovnog čovjeka!“ ispriповijedala sam.

„Onda pođi sa mnom.“ Dala sam mu ruku i opet smo se pojavili u toj vlažnoj sobi. Taman smo sjeli za stol i mama je došla po mene.

„I , kako je danas radila?“ pitala je.

„Dobro, izvrsno! Mislim da će dobiti pozitivnu ocjenu.“ Zahvalno sam ga pogledala i pomislila: „Tehnika je zakon!“

Latina Baščevan

Osnovna škola Vladimira Nazora Daruvar

Vrata u nepoznato

Živjela sam vrlo ubrzan život. Moj posao, koji uopće nisam voljela, oduzimao mi je puno vremena. Moja djeca već su imala svoje domove, no ja sam im još uvijek pokušavala biti najbolja majka što sam mogla biti. Ljudi bi mislili da sam sretna, govorili su da imam sve, no ja sam bila

nesretna. Iako sam imala sve, moj je život bio prazan. Pokušavala sam biti najbolja verzija sebe, no nisam uspjela. Niti jedan uspjeh mi nije bio dovoljan, jednostavno nisam bila sretna. Iako sam živjela sama, nikada si nisam dopustila da *budem sama* i da ništa ne radim jer sam se bojala da onda više neću biti važna i da neću ništa vrijediti.

Jednog sam dana ugledala knjigu i nešto me vuklo da ju pročitam, iako sam se tome odupirala jer sam bila uvjerena da sam prezauzeta za čitanje knjige. Godinama nisam pročitala knjigu koja nije bila vezana za moj posao. Taj dan sam ipak odlučila pročitati tu knjigu. Knjigu sam pročitala u jednom dahu. Nakon toga nisam mogla prestati razmišljati o njoj, čak sam dobivala neke nove ideje. Cijelo sam vrijeme bila pomalo odsutna. Moj je šef primijetio da sam odsutna pa sam uz njegov nagovor uzela nekoliko slobodnih dana. Mislila sam da ću biti jako zaposlena tih dana, no samo sam sanjarila. Nešto me vuklo da počnem pisati svoju vlastitu knjigu, nikada nisam imala toliku želju za nečime. Odlučila sam početi pisati, no nisam ni slutiti mogla u što će se to pretvoriti. Željela sam samo pisati, pisati i pisati. Danima sam bila u kući i samo pisala. Katkada sam pokušala izaći iz kuće i odraditi neke poslove, no sve o čemu sam razmišljala je bila moja knjiga. Oh, kako to lijepo zvuči; moja knjiga, moja vlastita knjiga. S ljudima nisam mogla razgovarati, nisam se mogla skoncentrirati na ništa drugo. Nešto prije tako nepoznato, meni je odjednom bilo tako poznato, kao da je oduvijek bilo negdje u meni. Tako sam se naglo upustila u nešto meni nepoznato, kao da sam stvorila neka vrata, vrata u nepoznato.

Tada sam shvatila da je jedina stvar koja mi je bila potrebna za sreću bila moje vrijeme za sanjarenje i razmišljanje. Ne trebam biti najbolja. Ne trebam pratiti svoj um, nego svoje srce. Ne trebaju i vanjska priznanja, priznanja drugih ljudi da sam vrijedna i važna. Cijelo vrijeme sam trebala pronaći sreću i zadovoljstvo u sebi. Moj se život drastično promijenio, ponovo sam bila sretna.

I to je moja priča, tako je nastala moja prva knjiga; Vrata u nepoznato.

Toni Nokta

Osnovna škola Vladimira Nazora Daruvar

Soba na kraju hodnika

Noć. Sat otkucava ponoć. Izvana čuju se psi.

Stojim u vlastitoj kući, pred vratima sobe u koju nikada nisam kročio. Majka mi je kao malome govorila kako su unutra vještice i razna ostala čudovišta. Uvijek sam se bojao prići tim vratima te sam ih uvijek zaobilazio. Soba na kraju hodnika u kojemu je uvijek bilo hladno, čulo se fijukanje vjetra i razni zvukovi, od kojih mi se ledila krv u žilama.

Dva sam puta želio ući i istražiti misterioznu sobu, no uvijek sam zastao samo par koraka prije i nikada nisam došao do samih vrata. Odlučio sam da je danas taj dan, stojim nadomak misterioznim vratima, osjećaj je nevjerojatan, nikada nisam bio ovako blizu, još samo par koraka dijelilo me od istine, no nešto je čudno, mislim da sam pogodio večer kada čudovišta nisu tu. U meni se odvijao rat, ući ili ne, no moja znatiželja je prevladavala te je želja za istinom bila prejaka. Otvorio sam vrata, upalio svjetlo kad ono, nisam bio siguran dal bi trebao biti sretan ili tužan, ali u misterioznoj sobi nije bilo nikoga! Mama je lagala!

No ipak, u kutu su bila još jedna vrata, opet nastupa rat i nesigurnost, ali opet je želja prejaka i spreman sam na kocku staviti i svoj život samo da saznam istinu. Otvorio sam vrata i opet je nastupila zbunjenost, ali ovo više nije soba, ispred mene je bila cesta, duga cesta kojoj nisam vidio kraja, ništa nije bilo jasno.

BUM! Iza mene se nešto dogodilo, netko je ušao u sobu, bacio sam se u bijeg! Potrčao sam dugom cestom te ubrzo požalio za tim, pored ceste u dubokome mraku sijalo je stotinu malih očiju i gledalo u mene. Tako brzo nikada nisam trčao te sam otkucaje srca osjetio u svakome dijelu tijela. Mislio sam da ću poletjeti te sam zaboravio na sve želje i imao samo jednu, probuditi se iz tog groznog sna. Iza mene nije bilo nikoga, ali mi noge nisu željele stati.

Napokon sam uspio stati te sam razgledao sve oko sebe. Cesti se i dalje nije vidio kraj. Drveće u mraku upadalo je u oči, a broj očiju u mraku se smanjio. Zapravo nestao, bio sam sam. Nigdje u blizini nisam vidio nešto što bi asocijalo na život ljudi. Odlučio sam prošetati i probati saznati što

se tamo zapravo događa.

Hodao sam i razmišljao te sam shvatio da taj dan uopće nisam vidio mamu, navikao sam da dolazi kući kasno i daju ne viđam puno, ali taj mi se dan nije javila kako će ostati duže na poslu. Odjednom, razmišljanje mi je prekinula buka, nešto ili netko bio je u blizini. Pratio sam zvukove i došao do čistine. Vidio sam nešto nalik na kampu te u njemu nešto nalik na ljude, no to nisu bili ljudi. Imali su iste oči kao one što su me promatrale duboko iz mraka. Plesali su. Barem mislim jer je bila noć i magla se spustila na tlo, ali pažnju mi je privuklo ono oko čega su plesali. Bila je to žena. I to ne bilo tko, to je bila MAMA! Sad mi je sve imalo smisla, mama je oduvijek znala što se događa i nikada me nije htjela dovesti u opasnost, a taj dan nije došla... Zapravo ne znam zašto nije došla, ne znam zašto je ovdje, ali nisam imao vremena o tome razmišljati. Morao sam nešto učiniti, morao sam spasiti mamu! Brzo sam razmišljao i odmah znao što učiniti. Nakupio sam nekoliko kamena pripremio ih i bez oklijevanja počeo vikati i bacati kamenje. Plan je upalio. Takozvani ljudi krenuli su prema zvuku i tamo gdje je grmlje šuškalo. Potrčao sam k mami, oslobodio je. Počela mi se zahvaljivati što sam došao po nju, ali ja sam je zapravo slučajno našao. No nema veze, osjećao sam se kao heroj. Zgrabio sam mamu pod ruku i potrčao prema cesti. Opet sam trčao kao munja, ali ovaj puta sa mamom pod rukama. Došli smo do vrata i ušli u prostoriju. Iza nas sam vidio stotine očiju koji jure prema meni. Brzo sam zalupio vratima te nabacao sve što mi je bilo pod rukom na njih kako bi ih blokirao. Izašao sam s mamom na hodnik i otišao s njom do boravka. Mama mi je imala puno toga za ispričati.

Bila je to veoma duga noć, ali i veliko dostignuće za mene. Napokon sam saznao istinu i znao sve što me zanimalo sve te godine. Iz toga sam dana izvukao pouku, nije sve kako se čini, na prvi su pogled to bila obična vrata, ali realnost je da je to potpuno novi meni do tada nepoznati svijet.

**MĚSTSKÁ KNIHOVNA
ČESKÝ TĚŠÍN**

Obsah

Český Těšín	7
Úvod	8
Klára Smolíková	9
Přehled vítězů	10

Spis treści

Cieszyn	21
Wstęp	22
Przeгляд zwycięzców	23

Obsah

Rožňava	49
Úvod	50
Prehľad víťazov	51

Sadržaj

Daruvar	57
Uvod	58
Ivanka Ferenčić Martinčić	59
Pregled pobjednika	61

